

புளிஷிங் ௦

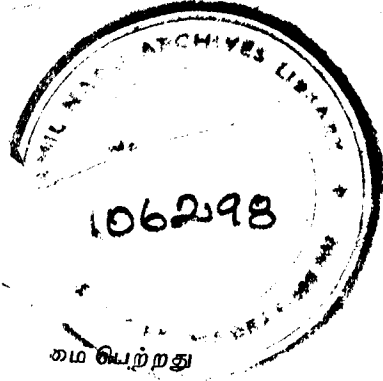
வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன்

ன் ஸ்ரீ
ஆனால்,
றையும்
ாடறி
யம்.
தின்
வை

ஆசிரியர் :
வித்துவான், வை. சுப்பிரமணியன்

V211:51

பிப்பு :—ஜனவரி, 1964

1) அஸோஸியேஷன் பப்ளிஷிங் ஹௌஸ்

V21135177L60
X169

விலை ரூ. 1-50

பதிப்புரை

இந்திய விடுதலைப்போருக்கு வித்திட்டவன் வீர பாண்டியக் கட்டபொம்மு என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், தமிழ் நாட்டின் தென் கோடியில் நடந்த இப்போரையும் காப்பியத் தலைவன் கட்டபொம்முவையும் நாடறி யாதபடி மூடிமறைத்துவிட்டது ஆங்கில ஆதிபத்தியம். நாடு விடுதலையடைந்த பின்னரும் கூடத் தமிழகத்தின் வீரனும் வீரபாண்டியனைப்பற்றி அறியக் கிடைத்தவை மிகச் சொற்பமே.

அக்காலத்தில் வெற்றியுலா வந்துகொண்டிருந்த வெள்ளையரைத் தன் வீரத்தால், தோள்வலியால் வெற்றி கொண்டு தன் நெஞ்சுறுதியால் நிலைகுலையச் செய்தான் வீரபாண்டியன். எனினும் சூழ்ச்சியும் குதும் துரோக மும் அவனை மாற்றாதுக்குக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டன.

படை பலமும், பாராளும் தோள்வலியும் கொண்ட வெள்ளையரைத் தன் ஒரே ஆயுதமான மன உறுதி கொண்டு தாக்கினான் கட்டபொம்மு.

“வானம் பொழியுது பூமிவிளையுது வெள்ளையனே உனக்கு ஏது கப்பம்?” என்று கேட்ட வீரன் அவன்.

அவனது வரலாறு நம் நாடுள்ளவரும் மறக்க இயலாத ஓர் அரிய கருவூலம். இளைஞர்களுக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும், உள்ள உறுதியையும், வீரத்தையும் அளிக்க வல்லது இவ்வரலாறு.

கட்டபொம்மன் கதையை இளைஞர்களுக்கு ஏற்ற விதமாக ஆசிரியர் திரு. வை. சுப்பிரமணியன் இந்த நூலில் அளித்திருக்கிறார்.

எங்கள் பதிப்பக வாயிலாக இந்த நூலை அளிப்பதில் பெருமை கொள்கிறோம்.

ஆசிரியப் பெருமக்கள் இதனை இளைஞர்கள் படிக்குமாறு செய்ய வேண்டுகிறோம்.

— பிரசுரகர்த்தர்.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. தென்னாடு	1
2. தென்னாட்டுப் பாளையப்பட்டுகள்	5
3. வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மு	9
4. ஆட்சி நிலை	14
5. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி	19
6. ஆலன் தூது	24
7. கோள்மூட்டும் குண்டுணிகள்	27
8. ஜாக்ஸன்	30
9. ஜாக்ஸனின் சூழ்ச்சி	33
10. லூஷிங்டன்	46
11. பானர்மன்	53
12. ஊமைத்துரை	72
13. வீர வழிபாடு	86

வீரத்தின் பிறப்பிடமாகவும், வெற்றியின் உறை விடமாயும் விளங்கியது தென்னாடு; உண்மையும் ஒழுக்கமும்; உயர்வும் நிறைந்தது தென்னாடு; விண்ணையும் மண்ணையும் இணைக்க வல்ல இமயத் தையும், இப்பற்கை எழில் மிகுந்த இலங்கையையும், கடல் கடந்ததும் கரையற்ற செல்வமுடையதுமாகிய கடாரத்தையும் தன்னடிப்படுத்தியது தென்னாடு; கங்கைச் செல்வத்தையும், காவிரிச் செல்வத்தையும் பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்ந்தது தென்னாடு; விலங்கும், புலியும், கயலும் ஒற்றிய வீரக் கொடியை விண்ணை இடிக்கும் இமயத்திலும், கண்ணைக் கவரும் இலங்கை யிலும் நாட்டியது தென்னாடு; ஆதியில் மக்கள் தோன்றிய இடங்களுள் ஒன்றென ஆராய்ச்சி வல்லார் புகழ்வது தென்னாடு; பிற நாட்டு மக்கள் நாகரிக மறியாது விலங்கினம் போல வாழ்ந்த அக் காலத்திலேயே, நாடு தோற்றுவித்து, நகரங்கள் அமைத்து, நாட்டுத் தலைவரும் அவர்களுரிய நல

லமைச்சம் அமைத்து, நாகரிகமுற்று நலம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது தென்னாடு.

காயும் கனியும், கன்னலும் செந்நெலும், காவும் கழனியும், வாவியும் குளமும், மாவும் மரமும், புள்ளும் புனலும், மலையும் நதியும் மலிந்து பொன்னாடு எனப் புகழ் பெற்றது தென்னாடு; ஆவியன்ன வெண் துகிலும், அழகு நிறைந்த பட்டாடையும், காலம் அறிந்தணியும் கலையுணர்ந்தது தென்னாடு; இசையுமும், மருத்துவமும், எண்ணரிய பல்கலையும் திசையி லுள்ளோர் தாம் புகழத் திகழப்பெற்றிருந்தது தென் னாடு.

கொடையிற் சிறந்த குமணனும், வண்மையிற் சிறந்த வளவனும், மாரியினும் சிறப்ப ஈய வல்ல பாரியும், அறநூலின் விதி முறையிலும் சிறப்ப ஈந்து வந்த அதிகனும், காரியும், நள்ளியும், ஓரியும், பேக னும் நலம் மலிய வாழ்ந்து புகழ் மலிய ஈந்தது தென்னாடு.

அன்றும் இன்றும் என்றும் போற்றுதற்குரிய தெய்வப் புலவராம் திருவள்ளுவரையும், கற்பரசி கண்ணகிக்குக் காவியம் வகுத்த இளங்கோவையும், கபில பரணரையும், கல்லாட மாமூலரையும் தோற்று வித்து, அளப்பரிய பெருமையில் களித்திருந்தது தென்னாடு; காவியம் செய்த கம்பனையும், கலையுரு வாம் அவ்வையையும் மேவி நமக்களித்து மேன்மை யுற்றது தென்னாடு; 'முக்கண் படைத்த முதல்வனே கூறினும், குற்றம் குற்றமே,' என்று வீரமொழி உரைத்து வீறுபெற்ற நற்றமிழ்ப் புலவன் நக்கீரன்

வாழ்ந்தது தென்னாடு; எந்நாட்டிற்கும் இல்லை இன்ன யற்ற புகழ் பெற்று இதுமாந்திருந்தது தென்னாடு. இத்தகைய பெரும் புகழும் நலம் பலவும் இயைந்து எந்நாட்டவரும் புகழும் தென்னாட்டை முடிபுடை மூவேந்தராம் (சேர) சோழ, பாண்டியர், அறமும், அன்பும், முறையும், நிறையும் அண்ணா ஆண்டு வந்தனர். எதிர்த்த மன்னர்களையும் இயற் தையும் வென்று தன் அன்னையின் எண்ணத்தை ஈடேற்றிய சேரன் செங்குட்டுவனும், கயவாகுவை வென்று காவிரிக்குக் கரையமைத்த கரிகாலனும், வடநாட்டு மன்னரை வென்று வாகை சூடி ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியனும் வாழ்ந்த காலத்தில் பேரரசுகள் விளக்கமுற்றிருந்தன.

'ஆறிடும் மேடும் மடுவும்போல் ஆம் செல்வம்,' என்னும் மூதுரைக்கேற்ப, வளமுற்றுத் திகழ்ந்த தென்னாடு வளங்குன்றியது. பிற நாட்டு மக்களின் படையெடுப்பும், தாய் நாட்டு மக்களின் ஒற்றுமைக் குறைவும் நாட்டை நலிவுறச் செய்தன. மன்னர்கள் அளவுக்கு மிஞ்சிய அறக் கருத்தையும், யாக்கை நிலையாமை முதலிய பிற கருத்துக்களையும் மேற் கொண்டு வீரவுணர்ச்சியும் நாடு காவலும் மறந்து, மறு உலக வாழ்க்கையில் மனம் ஊன்றி நின்றார்கள். இது காரணமாகப் பேரரசுகள் மறைந்து, "ஒரே ஓர் ஊருக்கு ஒரே ஒரு ராசா; அவனுக்கு ஒரே ஒரு மந்திரி" என்னும் பாட்டிக் கதைக்கு இலக்கியமாக நாடு சின்னப்பின்னமாகச் சிதறிச் சிற்றரசுகள் நிறைந் தன. மறைகள் மலிந்த தென்னாட்டில் மாசுகள்

மலிந்தன. வண்மை மிகுந்த தென்னாட்டில் வறுமை வளர்ந்தது. அந்தோ! நாடு, 'நாடு' எனும்படிக்கன்றி, காடு போல விளங்கியது. எந்த நேரமும் புடையெடுப்பும், வரித் தொல்லையும் மக்களை வாட்டி வதைத்தன. இத்தகைய சூழ்நிலையில் தென்னாட்டுப் பாளையப்பட்டுக்கள் தோன்றலாயின. இனித் தென்னாட்டுப் பாளையங்கள் எவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்தன என்பதை அறியத் தொடங்குவோம் :

2 தென்னாட்டுப் பாளையப்பட்டுக்கள்

தென்னாட்டைப் பண்டுதொட்டுப் பாண்டிய மன்னர்கள் ஆண்டு வந்தார்கள் என்றாலும், இடைக்காலத்தில் அது பல மன்னர்களின் கை வசப்பட்டது. பாண்டியருக்குப் பின் பல்லவர்களும், சாளுக்கியர்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராக வெற்றி கொண்டு ஆண்டு வந்தாலும், அவர்களது ஆட்சி நிலைபெறவில்லை; பிற்காலச் சோழர்களின் முதல்வனுய்ப் பெரும்புகழுடன் விளங்கிய சோழன் பராந்தகன், ஈழத்தையும் பாண்டி நாட்டையும் வென்று தன் வசப்படுத்தினான். இதற்குப் பின் பாண்டியரும் சோழரும் இடையருது போரிட்டுக்கொண்டே இருந்தனர். முடிவில் பாண்டி நாடு பராக்கிரம பாண்டியன் ஆட்சிக்குட்பட்டு நின்றது. அது சமயம் டில்லியில் ஆண்டு வந்த அல்லாவுதீனின் படைத்தலைவனாகிய மாலிக்காபூர் பாண்டி நாட்டைப் பற்றிக்கொண்டான், என்றாலும், விரைவில் பாண்டி நாடு உரிமை பெற்றது. 1374ல் பாண்டி நாட்டைச் சுந்தர

சோழன் என்பவன் ஆண்டு வந்தான். அவன் காலத்தில் முஜர்ஹிட்டு என்ற முஸ்லிம் மன்னன் தென்னாட்டின்மீது படை எடுத்துக் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு திரும்பிவிட்டான். இவை போன்ற மாறுதல்கள் பல தென்னாட்டில் நிகழ்ந்தமையால், பாண்டியர் வழி முறை வழுவத் தொடங்கியது. பாண்டியர் வழி முறையைச் சேர்ந்த ஐவர் தம்மைப் 'பஞ்ச பாண்டியர்' என்று கூறிக்கொண்டு, சிறு சிறு பகுதியை ஆண்டு வந்தனர். இவர்களுக்குள் நிகழ்ந்த சிறு வழக்குக்காரணமாகக் கி. பி. 1404ல் விளக்கமுற்றிருந்த விஜயநகரத்தார் தென்னாடு குழைந்து, பாண்டி நாட்டைத் தம் வசப்படுத்தி, தம் மேற்பார்வையின்கீழ் ஆட்சி புரிந்தனர். இங்ஙனம் ஐம்பது ஆண்டுகள் நிகழ்ந்தன. விஜயநகரத்தார் வலுக்குறைந்ததை அறிந்து தென்னாட்டில் இருந்த பதிலரையர்கள் (Viceroys) தங்கள் மண்டலங்களைத் தாங்களே ஆண்டுகொள்ள முற்பட்டார்கள். இதை அறிந்த விஜயநகரத்தார், தம் மிடமிருந்த சேனைகளையும், சேனைத் தலைவர்களையும் தென்னாட்டுக்கு அனுப்பிப் பதிலரையர்களை அடக்கி, நாட்டைச் சிறு சிறு பகுதியாகப் பகுத்து, ஒவ்வொரு பகுதியையும் ஒவ்வொரு படைத் தலைவனிடம் ஒப்பிவித்துப் படை ஆட்சியை (Military Rule) நிறுவினர். மேலும் விஜயநகரத்தார் தம் வலிமை குறைந்ததை அறிந்து, ஆங்காங்கிருந்த படைத் தலைவர்களையே குறுநில மன்னர்களாக்கித் திசை காவலராக அமைத்தனர். இறுதியில் விஜயநகரம் அழியவே, ஆங்காங்கிருந்த படைத் தலைவர்களே மன்னர்களாய்

மாறிவிட்டார்கள். இங்ஙனம் தோன்றின் குறுநில மன்னர்களே பாளையக்காரர்கள். இவ்வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பண்டைத் தமிழ் மன்னர் வழியில் வந்தவர்களும், தெலுங்கு நாட்டினின்று வந்தவர்களும், மற்றவர்களும், மற்றும் வீரமும் செல்வாக்கும் பெற்றிருந்த தலைவர்களும், பாளையக்காரர்களாய் மாறினார்கள். இவ்வாறு தோன்றிய பாளையங்களில் பாஞ்சாலங்குறிச்சி, நெற்கட்டுஞ் செவ்வல், எட்டயபுரம், ஏழாயிரம் பண்ணை, சொக்கம் பட்டி, சிவகிரி, சிங்கம்பட்டி, அழகாபுரி, ஆற்றங்கரை, ஊற்றுமலை முதலான முப்பது பாளையங்கள் திருநெல் வேலி மண்டலத்திலும், மற்றும் நாற்பத்திரண்டு பாளையங்கள் மதுரை மண்டலத்திலும் இருந்தன. இங்ஙனம் பதினாரும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய பாளையக்காரர்களின் ஆட்சி ஏறத்தாழ இருநூற்றாற்பது ஆண்டுகள் நிலைபெற்றிருந்தது.

திருநெல்வேலிப் பாளையங்களைக் 'கீழ்ப் பகுதி, மேற்பகுதி' என இரு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். கீழ்ப் பகுதிப் பாளையக்காரர்களுள் பெரும்பாலோர் தெலுங்கு நாயக்கரே. மேற்பகுதியாண்டவர்கள் மறவர்களும் வன்னியர்களும் ஆவார்கள். கீழ்ப் பகுதிக்குட்பட்ட பாளையங்கள் அனைத்தும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியைத் தலைமையாகக் கொண்டிருந்தன. மேற்பகுதிக்குட்பட்ட பாளையங்கள் நெற்கட்டுஞ் செவ்வல் பாளையக்காரரான பூலித்தேவரைத் தலைவராகக் கொண்டிருந்தன. ஆயினும், தென்னாட்டுப் பாளையங்களைத்திற்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியே தலைமை பெற்றிருந்தது. மிகச் சிறிய பாளையக்காரனா

யிருந்தும், போதுமான படையற்றிருந்தும், தென்னாட்டுப் பாளையங்கள் யாவும் ஆங்கிலேயருக்கு அடிமையானதைக் கண்டும் உறுதியாய் நின்று, மானமே பெரிதென மதித்து வீரப்போர் புரிந்து, வெள்ளையரைத் திணற வைத்து, நம் நாட்டு விடுதலைப் போருக்கு முதல் பலியாகி முடிந்த வீரப்பெருமகனார் வீரபாண்டியக் கட்ட பொம்மு வாகிய தென்னாட்டு வீரரைப்பற்றி இனி அறியத் தொடங்குவோம்.

3

வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மு

அடல்வேல் ஆடவரே அன்றி, அவர் தம் மடவரல் மகளிரும் மாண்புடை மறம் பெற்றிருந்த தென்பாண்டி நாட்டை அரசுசெய்து வந்த வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மு நாயக்கர் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர் ; ஏப்பர் என வழங்கும் கொல்ல நாயக்கர் குடியில் தோக்கலவார் என்ற பிரிவைச் சேர்ந்தவர். (தோக்கலவார்-பசுக்களை வளர்ப்போர்) தொட்டிய நாயக்கர் எனவும் வழங்கப்பெறுவர். இவ்வினத்தவர் இன்றும் சேலம், கோவை, திருநெல்வேலி, மதுரை முதலிய மாவட்டங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் ஆதியில் துங்கபத்திரை நதியின் அருகில் புகழ்வாய்ந்திருந்த 'கம்பிலி' என்ற ஊரின் அருகில் இருந்து தென்னாடு புகுந்தமையாலோ, அன்றி மிகுதியாகக் கம்பளங்களைப் பயன்படுத்தியமையாலோ, இவர்களைக் கம்பளத்தார் எனவும் வழங்குவர். இவர்கள் தெலுங்கு பேசி வந்தார்கள். இனி வீரபாண்டியருடைய முன்னோர்களைப்பற்றி அறியத் தொடங்குவோம்:

முன்னோர் : கட்ட பொம்முவினுடைய முன்னோர்களுள் ஒருவனாகிய பால் ராஜா என்பவன், பல்லாரி நாட்டிலே வாடிக்கோட்டைப் பகுதிக்குச் சிற்றரசனாய் இருந்தான். இம்மன்னனுக்கும் வீரஜக்கம்மாள் என்ற அம்மைக்கும் பொம்மு என்பவர் எட்டாம் பிள்ளையாகப் பிறந்தார். அக்காலத்து முகம்மதிய மன்னன் ஒருவன் பால் ராஜாவிடம் பெண்கொள்ள விழைந்தான். இவ் விழைவின் விளைவு தனக்குத் தீதாக முடிவதோடு தன் குலப் பெருமையையும் அழிக்குமென்றறிந்த பால் ராஜா, மரபுநிலை அழிய வாழ்வதிலும், அரசு நிலையொழிந்து அகல்வதே நலம் என்று உறுதி செய்தான்; இரவோ டிரவாய்த் தன் வயப்பட்ட பொருள்களுடன் தென்னாடு போந்து, மணியாச்சிக்கு வடகிழக்கே பத்து மைல் தொலைவினுள்ளதும், சாரலும் ஏரியும் வாய்க்கப்பெற்றதுமான சாலிக்குளம் என்னுமிடத்தில் தன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினான்.

இஃதிங்ஙனமாக, குழுவியாயிருந்த பொம்மு, நல்ல வளர்ச்சியும் கவர்ச்சியும் உள்ள இளைஞராய்ப் பதினாருண்டுகள் நிரம்பப்பெற்றார். ஒருநாள் இரவு கள்வர் பலர் கொள்ளையடித்து நள்ளிரவில் அவ் வழியே வர, அக்கள்வர்களைப் பொம்மு ஒருவராகவே எதிர்த்து நின்று வெற்றிபெற்றதோடன்றி, அவர்களுள் பலரைத் தகைந்தார். அது சமயம் சாலிக்குளத்தருகே இருந்த வீரபாண்டியபுரத்தை ஆண்டு வந்த ஜகவீரபாண்டியன் என்ற மன்னன், அச் செய்திகளைக் கேள்வியுற்று பொம்முவைத் தன் அவைக்கழைத்துச் சிறப்புக்கள் செய்து, அவர்

வீரத்தை மெச்சி, 'பொம்மு கெட்டிக்காரர்' என்ற பொருள் தோன்ற 'கெட்டி பொம்மு' என்ற பெயரை அழகுற வழங்கினன். 'கெட்டி' என்ற தமிழ்ச் சொல், தெலுங்கில் 'கட்டி' எனவும் வழங்கும்; நாளடைவில் இப்பெயரே மருவிக் 'கட்ட பொம்மு' என வழங்கலாயிற்று.

ஜகவீரபாண்டியன் அக்காலத்தே தனக்குப் பகைவராயிருந்த விசயராமன், உக்கிரசிங்கன் என்ற இரு மன்னர்களையும் வென்று வருமாறு கட்ட பொம்முவின் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினான். இக்கன்னிப் போரை வெற்றிகரமாக முடித்துவந்த கட்டபொம்முவுக்கு மன்னன் 'வீரபாண்டியன்' என்ற தன் பெயரின் ஒரு பகுதியைப் பட்டப் பெயராக அளித்துச் சிறப்பித்ததோடு, அவரிடம் மிகவும் அன்பு பாராட்டி வந்தான். மேலும், தனக்குப் பின் தன் அரசை ஆள்வதற்கு ஆண் மகவின்மையால், மன்னன், வீரபாண்டியக் கட்ட பொம்முவைவையே அரசுக்கு உரியவராக்கி இறந்தான்.

இங்ஙனம் நம்கதாநாயகர் வமிசத்தைத்தோற்று வித்த ஆதிக் கட்ட பொம்மு கி. பி. 1148ல், அரசுரிமை பெற்றவுடனே, தம் இனத்தவர் பலரை ஆந்திர நாட்டினின்றும் அழைத்துத் தென்னாட்டில் குடிபுகச் செய்தார்; இப்போது ஒட்டப்பிடாரம் என வழங்கும் ஊரின் அருகே தகுதியான தோட்டம் ஒன்றில் கோட்டை கொத்தளங்களை அமைத்து அவ்விடத்தைத் தமது தலைநகராக்கிக் கொண்டார்;

இங்ஙனம் அமைத்த நகருக்குத் தம் முன்னோருள் ஒருவனாகிய 'பாஞ்சாலன்' என்பவனது நினைவுக் குறியாகப் 'பாஞ்சாலங்குறிச்சி' என்ற பெயரை வழங்கினார். (பாஞ்சாலங்குறிச்சி: குறிச்சி—வாழுமிடம்.) ஆதிக் கட்ட பொம்முவுக்குப் பின் பட்டமேற்றவர் அனைவரும் பொம்மு என்ற பெயரை மரபுப் பெயராகச் சூட்டிக்கொண்டனர். இதன்பின் இவ்வழி முறையில் வீர பொம்மு, கெட்டி பொம்மு, சின்ன பொம்மு, நல்ல பொம்மு, வீரகூடாமணி, வீரமல்லு, இரண வீர சின்ன, ஜகவீர பொம்மு, பால் பாண்டியன், பொம்முத்துரை முதலிய நாற்பத் தெட்டு மன்னர்கள் ஏறத்தாழ எழுநூறு ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்து வந்தார்கள். இவர்களுள் நாற்பத்தாறு வது வழிமுறையாகப் பட்டம் பெற்ற ஜக வீர கட்ட பொம்முவுக்கும் சண்முகக் கனி என்ற ஆறுமுகத்தம்மைக்கும் தென்னாட்டின் பெருமையை நிலைநிறுத்திய அருந்திறலாளராகிய தென்னாட்டு வீரர் வீர பாண்டியக் கட்ட பொம்மு, 3-1-1760ல் அருமைத்திருமைந்தராய்ப் பிறந்தார். இத் திருமகனார் பிறந்த ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஊமைத் துரை என்று உலகத்தாரால் புகழப்பட்ட தளவாய் குமாரசாமி பிறந்தார். அவருக்குப் பின் சுப்பையா என வழங்கப் பெற்ற துரைசிங்கமும், ஈசுவரவடிவு, துரைக்கண்ணு என்ற பெண்மணிகளும் பிறந்தார்கள். இவர்கள் இளமையில் கல்வியிலும், வேல், வாள் முதலிய படைப் பயிற்சியிலும் வல்லவர்களாய் விளங்கினார்கள். ஜகவீர கட்ட பொம்மு தம் மக்களுடைய வளர்ச்சியும் உணர்ச்சியும் கண்டு பெருமகிழ்வுற்றார்;

கண்டார் மனத்தைக் கவர்ந்து, காளைப் பருவமுற்றிருந்த கட்ட பொம்முவுக்கு வீர ஜக்கம்மாள் என்ற பெண்மணியை மணம் புரிவித்தார். மற்றும் தளவாய் குமாரசாமிக்கும், துரைசிங்கத்திற்கும் முறையே செளந்தரவடிவு, ஞானமுத்தம்மாள் என்ற இருவரையும் மணம் செய்வித்து மகிழ்ந்தார்.

வீரபாண்டியர் தமது முப்பதாவது வயதில் (2-2-1790) தம்பியர் இருவரும் இளவரசராய் அமைய, தானாபதிப் பிள்ளை என்று பிற்காலத்தில் பெரும் புகழடைந்த சிவசுப்ரமணியப் பிள்ளை அமைச்சராய் அமர், அரியணையேறினார்; உறவினரும் குடிகளும் உவகை மீக்கூர ஆட்சி புரிந்து வந்தார். இவர் தம் அவையைச் சங்கமூர்த்திப் பிள்ளை என்றும் இயற்பெயருள்ள புலவர் அழகு செய்தார்.

4

ஆட்சி நிலை

பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையம் தொண்ணூற்றாறு ஊர்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. அவை கெவுனகிரி வணிதம், பசுவந்தனை வணிதம், புதியம் புத்தூர் வணிதம், ஆதனூர் வணிதம், வேகிந்தம் வணிதம், பட்டணமருதூர் வணிதம் என ஆறு வணிதங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. (வணிதம்—பகுதி) இப்பகுதியிலிருந்து குடிகள் பாளையத் தாருக்கு வரி செலுத்தி வந்தார்கள். இங்ஙனம் பெறப்படும் வரிப் பொருள் பணமாக மட்டுமன்றித் தானிய மாகவோ, ஆடுமாடு முதலியவைகளாகவோ வசூலிக்கப்படும். அன்றியும், பாஞ்சாலங்குறிச்சி யாருக்கு நாடு காவல், திசை காவல் என்ற இரண்டு உரிமைகளும் இருந்தன. நாடு காவல் என்பது நவாபுக்குச் சொந்தமான ஊர்களைப் பாதுகாப்புச் செய்வதற்காக நவாபுவின் ஊர்களிலிருந்து வசூலிக்கப்படும் வரியாகும். திசை காவலென்பது நவாபுவின் மண்டலத்தையும், எல்லைப் புறங்களையும் பாதுகாப்ப

தற்காக நவாபுவினிடமிருந்து பெறப்படும் பொருளாகும். மேலும், நெல்லை மண்டலத்திலிருந்தும் மூப்பது பாளையக்காரர்களிடமிருந்தும் உரிய காலத்தில் இறைப்பணத்தை வசூல் செய்து, அதில் தாம் ஒரு பகுதியை எடுத்துக்கொண்டு, மீதத்தை ஆர்க்காட்டு நவாபுவுக்கு அனுப்பி வந்தார். இங்ஙனம் தமக்குக் கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு படையைப் பெருக்கி, திருட்டு, கொள்ளை முதலியன இன்றிப் பாதுகாத்ததோடு, நாட்டின் நீதியையும் நிலைநிறுத்தினார். பாளையக்காரர் அனைவரும் இவரைப் பின்பற்றியே ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். இவரது புகழ் பாண்டி மண்டலமே யன்றி மறு மண்டலங்களிலும் ஓங்கியது. தீரா வழக்குகளெல்லாம் இவ்வீரமகனிடம் வந்து தீர்ந்தன. பாளையக்காரர்களுள் ஏற்பட்ட சச்சரவுகளெல்லாம் இவரால் தீர்க்கப்பட்டன.

ஒரு முறை சொக்கம்பட்டி ஜமீனுக்கு நேர் முறைத் தாயத்தனாகிய சின்னணஞ்சத்தேவனைத் தள்ளிவிட்டு, வெள்ளையத் தேவன் என்பவன் பட்டம் கட்டிக்கொண்டான். சின்னணஞ்சத் தேவன் அச்செய்தியைக் கட்ட பொம்முவிடம் கூறி, முறை வேண்டினான். வீரபரண்டியர், ஜமீனை உடையவனிடம் ஒப்புவிக்குமாறு வெள்ளையத் தேவனுக்கு இரண வீரசின்னு என்பவன் மூலம் ஓலை போக்கினார்; அதைக் கண்டும் மௌனம் சாதித்த வெள்ளையன்மீது தம் படையை ஏவி, வெள்ளையனை வென்று, சின்னணஞ்சத் தேவனுக்குப் பட்டமளித்தார்.

இவர் வலியவரையும் எலியவரையும் சமமாக எண்ணி ஆதரித்து வந்தார். மதுரை நகரில் திருமலை

நாயக்கர் அரண்மனை கட்டத் தொடங்கியபோது, தென்திசைச் சுவர் நன்கு அமைந்து நில்லாமல், பல முறை சிதைவுற்று வந்தது. இதனைத் தடுக்கச் சிலர் கூறிய யோசனையின்படி நரபலி கொடுக்க இசைந்தார் நாயக்கர். இப்பலிக்காகக் குறிக்கப் பெற்ற இவரின் உறவின் முறையார் கட்ட பெர்ம் முவினிடம் வந்து குறையிரந்தனர். கட்ட பொம்மு, நரபலியிடுவது அடாத செயலென்றும், இறைவனை வேண்டி மீண்டும் சுவரெடுத்தால் அஃது இனிதாக அமையுமென்றும் நாயக்கருக்கு ஓலை போக்கி, நிகழவிருந்த நரபலியைத் தடுத்தார். இங்ஙனம் இவர் மக்களுக்குச் செய்த நன்மைகள் எண்ணிறந்தன.

இவருடைய படையில் நூற்றுக்கணக்கான குதிரைகளும், யானைகளும், ஓட்டகங்களும் இருந்தன. இருபதினாயிரவருக்கு மேற்பட்ட காலாட்கள் இருந்தார்கள். அக்காலப் போர்வீரர்கள் பெரும்பாலும் அப்பானையத்தைச் சேர்ந்த குடிமக்களே ஆவார்கள். நாட்டில் உடற்கட்டுள்ள ஒவ்வோர் ஆண்மகனும் போர் நிகழங்கால் போர்வீரனாகி விடுவான்; அது சமயம் மன்னனால் உணவு உடை முதலியன பெறுவான்; போர் முடிந்தவுடன் தன் தொழிலுக்குத் திரும்பிவிடுவான்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பட்டணத்தைச் சுற்றிலும் வலிமையான மதில்கள் அரண் செய்து நின்றன. அச்சுவர்கள் மண்ணால் எழுப்பப்பட்டிருந்தாலும், பண்டைக்கால முறைப்படி பனஞ்சாற்றாலும் இராகிக்

கூழாலும் மண் பிசைந்து கட்டப்பட்டனவாகலின், அவை கல்லினும் வன்மை மிக்கு விளங்கின. கோட்டை இரட்டைச் சுவரால் அரண் செய்யப் பட்டு, நடுவில் உமி, பதர், வரகு வைக்கோல், கம்பு முதலிய பொருள்கள் நிரப்பப் பெற்றிருந்தபடியால், அதைத் தகர்த்தல் எளிதன்று. அடிப்பாகத்தில் பதினைந்தடி அகலமும் உச்சியில் மூன்றடி அகலமும் கொண்ட இந்தச் சுவர்கள் வெளிப்புறம் செங்குத்தாயும், உட்புறம் சரிவாயும் அமைந்து, பன்னிரண்டடிக்கு மேற்பட்ட உயரமுடையவையாய் விளங்கின. இக்கோட்டையில் போர்க்காலங்களில் உள்ளிருப்பவர்கள் வெளியிலிருக்கும் எதிரிகளை அறிந்து சண்டை செய்யவும், தாம் இருக்கும் இடத்தைப் பிறர் அறியாதிருக்கவும் பயன்படும் கிளிக் கூட்டு அலங்கங்கள் பல அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவையேயன்றி, இக்கோட்டையின் உட்புறத்தில் சுண்ணாம்புக் காதையால் கட்டப்பட்ட மற்றொரு கோட்டையும் இருந்தது. கோட்டையைப் பகைவர்கள் எளிதில் அணுகாதவாறு கோட்டையைச் சுற்றிலும் இலந்தை மரங்கள் நிறைந்த காவற்காடு ஒன்றும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தது.

இம்மன்னர் தம் குலதெய்வமாகிய திருச்செந்தில் முருகனுக்கு நானாறு ஏக்கர் நிலங்களுக்கு மேலாக மானியம் கொடுத்தார். அவை இன்னும் 'செந்திலான் பண்ணை' என்று வழங்கி வருகின்றன. மேலும் தாமும் தம் மனையாரும் அணிந்திருந்த அணிகலன்கள் யாவற்றையும் திருச்செந்தில் முருகனுக்கு அளித்து மகிழ்ந்தார். மற்றும் பசுவந்தனை

என்னும் ஊரில் ஒரு கோவில் கண்டதோடு, ஆழ்வார் திருநகரியிலுள்ள தெய்வத்தின் திருப்பணிக்காக வெள்ள மடம் என்னும் கிராமத்தில் இருபத்தேழு கோட்டை விதைப்பாடுள்ள நிலத்தையும் வழங்கினார். இவர் செய்த அறங்கள் மற்றும் பலப்பல.

இவ்வாண்டகையின் ஆட்சியில் பாண்டி மண்டலம் முழுவதும் மகிழ்ந்தது. ‘அறத்தின் இறுதி உயிர்க்கிறுதி,’ என்ற பழமொழிக்கிணங்க ஆட்சி செய்த பாண்டியர் வழிவந்தவராதலால், இவர் அறத்தை ஆரூயிரெனக் காத்தார்; களவும் கொலையும் தவிர்த்து, கலையும் நலமும் செழிக்கச் செய்தார். குற்றமுடையார் அடங்கினர், வஞ்ச நெஞ்சினர் ஒடுங்கினர். நல்லார் தழைத்தனர். நாடு வளம் பெற்றிருந்தது. இக்கருத்தைக் கீழ்வரும் செய்யுள் காட்டுகின்றது :

‘குற்றமுளார் குலைடுங்கக் குணமுடையார்
உளமகிழக் கோவின் செங்கோல்
பற்றியிவன் பாராண்டு பண்புபா
ராட்டிவரும் பான்மை நோக்கி
மற்றமறு புலத்துயர்ந்த மன்னவரு
மனமகிழ்ந்து மாண்பு செய்ய
வெற்றியிடு திருவோடு வீரமிகு
பாஞ்சையினில் விளங்கு கின்றான்.’

(பாஞ்சைக் கோவை)

5

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி

மேலை நாட்டினர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கல்வி, வாணிகம் முதலியவற்றில் முன்னேறி, ஒருவரோடு ஒருவர் போட்டியிட்டுக்கொண்டு, வாணிகத்தையும் நாட்டையும் பெருக்க முனைந்தனர். இது காரணமாகப் பல ஐரோப்பிய வணிகக் குழுக்கள் கீழ்நாடுகளில் பண்டசாலைகளை அமைத்து, வாணிகம் செய்யத் தொடங்கியதோடு நாட்டாட்சி செய்யவும் தொடங்கின. இங்ஙனமாக வந்த குழுக்களுள் ஆங்கிலக் கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனியும்¹ ஒன்றாகும். இது முதலில் வடநாட்டில் தொடங்கிப் பின் தென்னாடு புகுந்தது; அக்காலத்தில் பூவிருந்த வல்லியில் இருந்த சென்னப்ப நாயக்கரை வேண்டிக் கடற்கரையருகில் நிலம் பெற்றுக் கோட்டை ஒன்றைக் கட்டிப் பண்டசாலைகளை அமைத்து வாணிகம் நடத்தி வந்தது.

இங்ஙனம் வாணிகத்திற்காகத் தென்னாடு நுழைந்த இவ்வணிகக் குழுவே, அந்நாள் அரசனாய் இருந்த ஆர்க்காட்டு நவாபுவுக்குப் பெரும்பொருளைக் கடனாக உதவி அதற்கு ஈடாக நாட்டில் வரி வசூலித் துக்கொள்ளும் உரிமையைப் பெற்றது. இதனால், ஆர்க்காட்டு நவாபுவுக்கு உரிமையாய் இருந்த தென்னாட்டுப் பாளையங்கள் யாவும் ஆங்கில ஆட்சிக்கு உட்பட்டன. சென்னையில் இருந்த கம்பெனியார், தம் தலைமை நிலையத்துக்கு உதவியாகத் திருச்சி, திருநெல்வேலி, பாளையங்கோட்டை முதலிய இடங்களில் பண்டசாலைகளையும் கோட்டைகளையும் அமைத்துக்கொண்டு, வரி வசூல் செய்ய முனைந்தனர். இங்ஙனம் நாட்டை நவாபு ஆங்கிலேயருக்கு உரிமைப்படுத்தியதை அறிந்த தென்னாட்டுக் குறுநில மன்னர்களாகிய பாளையக்காரர்கள், ஆங்கிலேயரை எதிர்த்ததோடன்றி, வரி கொடுக்கவும் மறுத்துவிட்டார்கள். வெள்ளையர் தாம் நவாபுவினிடமிருந்து பெற்றிருந்த உரிமைகளை விளம்பரப்படுத்திய தன்றித் தம் படைப் பலத்தாலும், நவாபுவினிடமிருந்த படைத் தலைவர்களைக்கொண்டும், மற்றும் அக்காலத்து வலிமை பெற்றிருந்த செல்வர்களைக் கொண்டும், பாளையக்காரர்களை நயமாகவும் பயமாகவும் வற்புறுத்தி ஒருவாறு வசூல்செய்து வந்தனர்.

இம்முறையால் ஏறக்குறையப் பாளையக்காரர் அனைவரும் கம்பெனியின் ஆட்சிக்கு உட்படலாயினர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை ஆண்டுவந்த பொல்லாப் பாண்டிய நாயக்கர் காலத்திலிருந்தே பாஞ்சாலங்

குறிச்சியாரும், நெற்கட்டுஞ்செவ்வல் பாளையக்காரராகிய பூலித்தேவரும் கம்பெனியாருக்கு வரிதர மறுத்ததோடு தம்முடன் சேர்ந்த பாளையக்காரர்களையும் வரி கொடாதிருக்கும்படி தூண்டினர். முடிவில் பூலித்தேவரும் ஆங்கிலேயரின் வலிகண்டு வரி கொடுக்க இணங்கினார். ஆனால், பாஞ்சாலங்குறிச்சியார் மட்டும் வரி கொடுப்பதில்லை என்று உறுதியாய் நின்றனர். இதனால் ஆதியிலிருந்தே ஆங்கிலேயர் பாஞ்சாலங்குறிச்சியின்மீது உட்பகை கொண்டு இருந்தனர்.

நாளாக ஆக ஒருவாறு தம் வலிமையை வளர்த்துக்கொண்டே கம்பெனியார், பாளையக்காரர்களின் பணத்தை நேரே வசூல் செய்யவும், ஒருவாறு தம் அதிகாரத்தை நாட்டில் நிலைநிறுத்தவும், நிலங்களை அளவுசெய்து அதிக வரியை வசூலிக்கவும் கருதி, நில அளவை¹ செய்ய முன் வந்தனர். இதுசமயம் எட்டயபுரம் ஜமீந்தாராகிய எட்டப்ப நாயக்கர் நில அளவைக்கு வந்திருந்த அதிகாரியாகிய லெப்டினன்ட் கர்னல் மாக்ஸ்வெல்² என்ற ஆங்கிலத் தளபதியிடம் தாம் முழு அடிமை என்பதை உணர்த்தி, அடைக்கலம் புகுந்து நின்றதோடு, தாம் என்றும் ஆங்கிலக் கம்பெனிக்கு உற்ற உதவியாய் இருந்து காட்டிக்கொடுக்கும் காரியத்தைக் கண்ணியமாகச் செய்யத்தக்கவர் என்பதையும் மெய்ப்பித்துக் கொண்டார். ஆங்கிலேயரது ஆட்சியும் வலிமையும்

1 Settlement

2 Lieutenant Colonel Maxwell

கண்ட ஏனைய பாளையக்காரர், கர்னல் மாக்ஸ்வெல் லைப் பாளையங்கோட்டை வந்து கண்டு பேசித் தம்மை அறிமுகம் செய்துகொண்டனர். ஆனால், பாஞ்சாலங் குறிச்சிப் பாளையக்காரரான கட்ட பொம்மு மட்டும் அங்ஙனம் செய்யவில்லை. தென்னாட்டுச் செல்வத் தைக் கொள்ளையிடத் துணிந்த வெள்ளையரை மதியாமையே அதற்குக் காரணம். தென்னாட்டவர் யாவரும் கப்பம் செலுத்திக் கைகூப்பி நிற்கப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியார் மட்டும் பணிய மறுத்தது மாக்ஸ் வெல்லுக்கு மனக்கொதிப்பைத் தோற்றுவித்தது.

‘பிரித்தலும் பேணிக் கொளலும் பிரிந்தார்ப் பொறுத்தலும் வல்ல தமைச்சு’

என்ற குறளுக்கிணங்கப் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியில் கைதேர்ந்த அவ்வெள்ளைத் தளபதி, தமக்கேற்ற அடிமையாகி நின்ற எட்டப்பருக்கு இதம் செய்யவும், தமக்கு எதிராகி நின்ற பாஞ்சாலங்குறிச்சியாருக்கு இடையூறு செய்யவும் முற்பட்டான். அவன் நில அளவை செய்தபோது பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையப் பட்டைச் சேர்ந்த ஆதனார் வணிதத்தைச் சேர்ந்த அருங்குளம், கப்பணபுரம் என்ற இரண்டு ஊர்களை யும் எட்டையபுரத்தோடு இணைத்துவிட்டான். இதனால், பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கும் கம்பெனிக்கும் மேலும் பகை முதிர்ந்ததோடு எட்டையபுரத்தார் கம்பெனி யாருக்கு என்றும் மீளா அடிமைகளாயினர். வாள் வலி கொண்ட வீரபாண்டியருடைய ஊர்களைத் தம் பாளையத்தோடு சேர்த்துக்கொள்ள எட்டையபுரத் தார் முதலில் அஞ்சினார் என்றாலும், கம்பெனி தமக்கு

உதவியாயிருப்பதை எண்ணி ஏற்றுக்கொண்டார். பல முறையும் கம்பெனியார் கடித மூலமாக வரி கேட் டும், பாஞ்சாலங்குறிச்சியார் வரி கொடுக்க இசைவ தாய் இல்லை.

‘காலங் கருதி யிருப்பார் கலங்காது ஞாலங் கருது பவர்’

என்ற குறளுக்கேற்பத் தக்க காலத்தைக் கம்பெனி எதிர்பார்த்திருந்தது. இதன் பின் ஆண்டுகள் ஆறு கழிந்தன.

6

ஆலன் தூது

கி.பி.1798ஆம் ஆண்டில் ஆலன் துரை எங்ஙன மாவது பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையத்தாரிடம் பண வசூல் செய்துவிடுவது என்ற முறையில் பாஞ்சைப் பதி வந்து சேர்ந்தான்; காகம் பறவாத கட்ட பொம்முனைக் கண்டு கம்பெனியாரோடு தொடர்பு கொள்ளும்படி இதமாக எடுத்துரைத்தான். கடந்த ஆறு ஆண்டுகளுக்கும் வரி கொடுக்க வேண்டுவ தில்லை என்றும், ஏதோ ஓரளவு, வரி என்ற பெயரால், பொருள் தர வேண்டும் என்றும், இல்லையேல் மற்றப் பாளையக்காரர்களும் வரி தர மறுத்துக் கம்பெனியின் உரிமை பறிபோய்விடும் என்றும் வேண்டிக்கொண் டான்; இதற்காகக் கட்டபொம்முவுக்கு வேண்டுமான சலுகைகளைக் கம்பெனி செய்யத் தயாராய் இருப்ப தாகவும் கூறினான். இவ்வுரைகளைக் கேட்ட கட்ட பொம்மு, “நாங்கள் இந்நாட்டை நாற்பத்தேழு தலை முறைகளாக ஆளுகிறோம். நாங்கள் யாருக்கும் வரி கொடுத்ததில்லை. வரி கொடுப்பது எங்கள் குடிக்கு இழுக்கானது. நாங்கள் கம்பெனியின் உறவை

விரும்புகிறோம்; பொருள் வேண்டுமென்றாலும் கொடுக்கிறோம்; ஆனால், வரி என்ற பெயரால் அரைக் காசும் கொடுக்கச் சம்மதிக்கமாட்டோம்,” என்று உறுதியாக உரைத்து மறுத்துவிட்டார். இதைக் கேட்ட ஆலன், சொல் வகை அறியாது திரும்பி விட்டான். இதற்குப் பின் கட்டபொம்மு, தானாபதிப் பிள்ளை, ஊமைத்துரை, துரைசிங்கம், இரணசிங்கன், சின்ன பொம்மையா முதலியவர் கூடி ஆலோசனை செய்தனர். அவருள் சின்ன பொம்மையா, துரை சிங்கம் ஆகியவர் ஆங்கிலக் கம்பெனியின் வலிமை யையும், பாளையப்பட்டாரின் நிலைமையையும் எடுத்துக் கூறித் தாம் மட்டும் தனித்துக் கம்பெனியை எதிர்த்து நிற்பது நன்மையைத் தராது ஆகையால், ஓரளவு வரியைக் கொடுத்தாவது கம்பெனியாரைத் தங்கனோடு சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றனர். ஆனால், இரண சிங்கனும், தானாபதிப் பிள்ளையும் வரி கொடுத்தல் தமது மரபின் மானத்தை அழிப்பதா கும் என்றெடுத்துக் கூறி, வரி கொடுத்தல் ஆகாது என மறுத்துரைத்தனர். இறுதியாக, வரி கொடுப்ப தில்லை என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

தூதராய் வந்திருந்த ஆலன் துரை, அக் காலத்துக் கம்பெனி ஆட்சித் தலைவராய்¹, இருந்த எட்வர்டு², வில்லியம் பீட்டர்³, இர்வின்⁴, ஜோசப் வெப்⁵ முதலிய தலைவர்களுக்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி யார் வரிதர மறுத்தமையை விளக்கமாக எடுத்து உரைத்தார். கம்பெனித் தலைவர்கள் தங்களுக்குள்

1. Governor in Council, 2. Edward,
3. William Peter, 4. Irwin, 5. Joseph Webb.

கூடிப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியைப் பற்றி யோசித்தார்கள். பாஞ்சாலங்குறிச்சியான் நல்ல படை வலிமையுடையவன். ஆகையால், அவனை எதிர்த்துப் போரிட்டு எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வதைக் காட்டிலும், இதமாக அடுத்து ஆதரவு பெறுவதே நன்மையைத் தரும் என்றும், மேலும் அன்றைய நிலையில் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை எதிர்ப்பதால் நாட்டு மக்களின் வெறுப்புக்கு ஆளாக நேரிடும் என்றும் அஞ்சிச் சூழ்ச்சிகள் பல செய்யலானார்கள். முதலில் பாஞ்சாலங்குறிச்சியானோடு உறவு கொண்டுள்ள பாளையப்பட்டார்களைப் பிரிக்கவேண்டுமென்றும், பாஞ்சாலங்குறிச்சியின்மீது பல வித புகார்களை எழுப்ப வேண்டும் என்றும், இறுதியில் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை எதிர்க்க வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்தார்கள். இத்திட்டத்தின் முதல் படலமாகப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியின்மீது பழி கூறும்படி பாளையத்தார்களைத் தூண்டினார்கள்.

7

கோள் மூட்டும் குண்டுணிகள்

முதலிலிருந்தே வெள்ளையரின் அடி வருடியாய் விளங்கிய எட்டயபுரத்தான், பாஞ்சாலங்குறிச்சியான் தனக்குத் தொல்லைகள் கொடுப்பதாகவும், தான் ஆங்கிலக் கம்பெனியையே சதமாக நம்பியிருப்பதாகவும், கம்பெனியின் படை உடனடியாக வந்து கட்ட பொம்முவினது கர்வத்தை அடக்காவிட்டால் தனது ஆட்சியும் நாடும் ஆபத்துக்குள்ளாக நேரும் என்றும் ஓலை போக்கிப் பாதுகாப்பு வேண்டினான். அதுவேயன்றி, 7—8—1797ல் ஊற்று மலை ஜமீன் தாராகிய நவரீத மருதப்பன் என்பவன், “கட்ட பொம்முவின அமைச்சராகிய தானாபதியின் தம்பியார் வீரபத்திரப் பிள்ளை எம் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வர இருக்கிறார். ஆகையால், ஆங்கிலக் கம்பெனியாராகிய நீங்கள் எங்களைப் பாதுகாத்து அருள வேண்டும்,” என்ற ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்ததோடு, தலைவன் கோட்டை ஜமீன்தாரையும் ஒரு கடிதம் எழுதத் தூண்டினான். பெர்க்கட்டு¹ என்ற

1. Parkette,

வெள்ளையனும், “கட்ட பொம்மன் மிகவும் கெட்ட வனுய் நின்று துட்டத்தனங்கள் பல துடுக்கோடு செய்கிறான்; மாட்சிமை பொருந்திய கம்பெனியை மதிக்காமல், நமது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட குடிகளிடத் தும் வரி வசூல் செய்துகொள்கிறான். ஆகையால், உடனடியாகக் கட்ட பொம்மனை அடக்காவிட்டால், காரியம் மிஞ்சிவிடும்,” என்று ஓலை போக்கினான். மேலும், சிவகிரி முதலிய பாளையக்காரர்களும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியின்மீது பழி தூற்றி வந்தனர். இங்ஙனம் வந்த பழி ஓலைகளைத் தையும் எச். கிரேம்² ஏன்னும் வெள்ளையன் மொழி பெயர்த்துக் கம்பெனியாருக்கு அனுப்பி வந்தான். இதுவேயன்றிக் கம்பெனியாருக்கு எதிராய் விளங்கிய சிவகிரிப் பாளையத் தாராகிய சங்கரலிங்கம் பிள்ளைக்கும் அவருடைய மகனுக்கும் ஒரு வழக்கு ஏற்பட்டது. அவ்வழக்கில் ஆங்கிலக் கம்பெனியாருக்கு எதிராகக் கட்ட பொம்மு சங்கரலிங்கம் பிள்ளைக்கு உதவி செய்ததாகவும், 30-1-1798ல் ஆழ்வார் திருநகரில் காப்டன் ஹாமில்டன்³ இருந்த வீட்டைப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் வளைத்துக்கொண்டு அத்துரையைப் பல விதமாக அவதூறு செய்ததாகவும், தூத்துக்குடியிலிருந்த பட்டாளத்து அதிகாரி கேப்டன் டேவிசன்⁴ கேட்டுக்கொண்டபடி ஆடுகள் கொடுக்கப் படவில்லை என்றும் கம்பெனிக்குப் புகார்கள் வந்தன. அஃதன்றி, நவாபுவின் ஆட்களும், திருநெல்வேலி

யில் இருந்த கம்பெனியின் வர்த்தக அதிகாரிகளும் கட்ட பொம்முவின் மீது குறை கூறி வந்தனர்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் தீயராயிருந்த சிலர் வெள்ளையரிடம் இலஞ்சம் பெற்றும் அவர்களது வஞ்சகப் பேச்சில் மயங்கியும் வீரபாண்டியன் மீது பழி தூற்றலாயினர். எனவே தமக்கு என்றும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியினர் பணிய மாட்டார் என்பதை உறுதியாக அறிந்துகொண்ட வெள்ளையர் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையத்தை வம்புக்கிழுக்கத் தொடங்கினர்.

2. H. Graeme, 3. Captain Hamilton,
4. Captain Davison.

8

ஜாக்ஸன்

பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையத்தைத் தம் வசப் படுத்த முனைந்து நின்ற வெள்ளையர், ஆற்றலும் திறமையும் வாய்ந்த ஒருவரை வரி வசூலிக்கத் தென்னாட்டுக்கு அனுப்ப முடிவுசெய்தனர். அது சமயம் படைப்பழக்கமும் முரட்டுக் குணமும் படைத் தவனாய் இருந்த டபிள்யு சி. ஜாக்ஸன்¹ இச்செயலுக்கு ஏற்றவன் எனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, தென்னாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டான். ஜாக்ஸன் 2-3-1798ல் வரி வசூலிக்கும் கலெக்டராகத் தென்னாடு வந்தான். தென்னாடு வந்த ஜாக்ஸனை எட்டப்ப நாயக்கர் முதலியவர் பாளையங் கோட்டை சென்று கண்டதோடு, கட்ட பொம்முவின் மீது கோள் சொல்லித் தம்மைக் கம்பெனியின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாக்கிக்கொண்டு நாடு திரும்பினர். வழக்கப்படி பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக் காரர் மட்டும் கலெக்டரைக் கண்டுகொள்ள வர

வில்லை. இதை அறிந்த ஜாக்ஸன் கட்டாயமாக ஒரு வாரத்திற்குள் தன்னைக் கட்ட பொம்மு வந்து காண வேண்டும் என்றும், நின்று போன வரிப் பணங்களையும் அனுப்பி வைக்கவேண்டும் என்றும் ஒரு கடிதம் எழுதினான். அதன் பின், முதல் தவணையில் செலுத்த வேண்டிய வரிப்பணத்தையும், இரண்டாவது மூன்றாவது தவணைகளில் செலுத்த வேண்டிய வரிப் பணத்தையும் உடனே கொண்டு வந்து செலுத்தும்படியும், இல்லையேல் தன்னை இராமநாதபுரத்தில் வந்து நேரில் பார்க்கும்படியும் ஏப்பிரல் மாதம் 28ஆம் தேதி வைகுண்டம் பிள்ளை என்பவன் மூலம் மற்றொரு கடிதம் அனுப்பினான். அந்த இரு கடிதங்களுக்கும் பதில் கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் ஜாக்ஸன் மே மாதம் 23ஆம் தேதி ஒரு கடிதம் எழுதி, முதலிரண்டு கடிதங்களுக்கும் பதிலும் பணமும் அனுப்பாத குற்றத்திற்குப் பதில் கூறப் பதினைந்து நாட்களில் இராமநாதபுரம் வர வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டிருந்தான். 'கடிதத்தை அலட்சியம் செய்தால் பாளையம் பறிமுதல் செய்யப்படும்,' என்றும் எழுதியிருந்தான்.

அக்கடிதங்களுள் ஒன்றிலும் கலெக்டர் எதிர் பார்த்த பலன் கிட்டவில்லை; பணமும் கிடைக்கவில்லை; பதிலும் கிடைக்கவில்லை; கட்ட பொம்முவும் இராமநாதபுரத்துக்கு வரவில்லை; கட்டபொம்மு விடமிருந்து கடிதம் வராததால் ஏமாற்றம் அடைந்த கலெக்டர், ரெவின்யூ போர்டுக்குப் பல கடிதங்கள் எழுதினான். பாஞ்சாலங்குறிச்சியார் தமக்கு வரி கட்டாதிருந்ததோடு, தமக்குரிய கிராமங்களிலும் வரி

வசூல் செய்துகொள்ளுகிறார் என்றும், பாஞ்சாலங் குறிச்சியின் வரி பாக்கிக்கேயன்றிக் கம்பெனியாரிடம் முன் பணம் பெற்றுத் தறி நெய்பவர்களுக்குக் கொடுத்த தொகைக்குக்கூட ஆபத்து வரும் என்றும் எழுதினான்; பாளையக்காரரின் உத்தரவுக்குக் கீழ்ப் படியாவிட்டால், தங்கள் சொத்துக்கள் கொள்ளை போய்விடும் என்று நெசவாளர்கள் அஞ்சுவதால், வாணிகத் துறையிலும் கம்பெனிக்கு அதிக நஷ்டம் ஏற்படக்கூடும் என்றும் கடிதம் எழுதினான்; பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் இருக்கும் வரை கட்ட பொம்முனை அடக்க முடியாதென்றும், மேலும் வரி கொடாமலிருந்தால் அவருடைய பாளையம் பறிக்கப்பட்டு அவர் தாயத்தாருள் ஒருவருக்குக் கொடுக்கப்படும் என்று அச்சுறுத்த வேண்டும் என்றும் தன் விண்ணப்பத்தில் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்; மேலும், கட்ட பொம்முனை அடக்கப் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து மேஜர் ஸ்மார்ட்டு என்றவர் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்புவிக்க வேண்டுமென்றும் தெரிவித்துக்கொண்டான். ஆனால், கம்பெனியார் அவற்றிற்கெல்லாம் செவி சாய்க்க வில்லை; கலெக்டர் அனுப்பிய கடிதங்களில் குறிக்கப்பட்டிருந்த குற்றங்கள் உண்மையில் கட்ட பொம்முனைச் சேர்ந்தவையா என்பதை அறிந்து, அதன் பின் தக்க முறையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள ஜாக்ஸனுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கத் தீர்மானித்தனர்.

1. Major Smart

9

ஜாக்ஸனின் குழ்ச்சி

ரெவின்யூ போர்டாரின் முடிவுப்படி 18-7-1798ல் கலெக்டர் ஜாக்ஸன், கட்ட பொம்மு தன்னைத் தனது கச்சேரியில் செப்டம்பர் மாதம் ஐந்தாம் தேதிக்குள் நேரே வந்து காணவேண்டும் என்றும், இல்லையேல் பாஞ்சாலங் குறிச்சியின் மீது படையெடுக்க நேருமென்றும் ஒரு கடிதம் எழுதி அதனைத் துருவசன், மதாரன் என்ற இரு வீரர் வசம் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு அனுப்பினான். அக்கடிதத்தைக் கண்ட கட்ட பொம்மு, “இன்னும் ஒரு வாரத்தில் வந்து காண்பதாகச் சொல்லும்,” எனக் கூறி வீரரை அனுப்பி விட்டுத் தானாபதி, ஊமைத் துரை முதலியவர்களைக் கலந்தாலோசித்தார். “சுற்றிலுமிருந்த பாளையக்காரர் அனைவரும் ஆங்கிலேயருக்கு அடி பணிந்துவிட்டபடியால், நாம் மட்டும் எதிர்த்து நிற்பது தக்கதன்று,” என்று கூறிய ஊமைத்துரையின் மொழிக்கிணங்கி, ஜாக்ஸனை நேரில் காண்பதன் மூலம் ஓரளவு பகையைக் குறைக்கலாம் என்று கட்ட பொம்மு நம்பினார்.

கடிதம் கொண்டு போனவர்கள், “இன்னும் ஒரு வாரத்துக்குள் கட்ட பொம்மு உங்களை வந்து சந்திப்பதாக இருக்கிறார்,” என்று கூறக் கேட்ட ஜாக்ஸன் ஓரளவு மகிழ்ந்தானாயினும், “இக்கடிதத்திற்கும் காலதாமதமா?” என்று கறுவினான்.

ஆகஸ்டு மாதமே ஜாக்ஸனைக் காண ஊமைத்துரை, துரைசிங்கம், தானாபதி முதலிய தளபதிகளும், 4000 வீரர்களும் சூழ வீரபாண்டியர் திருநெல்வேலிக்குப் புறப்பட்டார். கலெக்டர் ஜாக்ஸன் வீரபாண்டியரை வம்புக்கிழுக்க வேண்டும் என்ற வன்னெஞ்சம் கொண்டவனாதலால், வீர பாண்டியருக்குப் பேட்டி கொடாமல் திருப்பி அனுப்பி அவமானம் செய்யவேண்டும் என்று கருதினான். அது வேயன்றிப் பொம்முவின் ஊர் அருகே இருப்பதால், தனக்கு ஆபத்து நேர்ந்தாலும் நேரலாம் என்று கருதி, அவர் திருநெல்வேலிக்கு வருவதை அறிந்து குற்றலத்துக்குச் சென்று விட்டான். மன்னர் கட்ட பொம்மு திருநெல்வேலியை அடைந்தார். அங்கு ஜாக்ஸன் இல்லை என்றும், அவசியமான ஒரு காரணம் பற்றிக் குற்றலத்திற்குப் போயிருப்பதாகவும் கச்சேரியில் இருந்தவர்கள் கூறினார்கள். செய்தியறிந்த வீரபாண்டியர், “என்னைக் காண வரும்படி சொல்லிவிட்டு என்ன அவசரம் கருதிப் போனாரோ! என்னைக் காண்பதைவிட வேறு அவசியமான காரியமும் உண்டா?” என்று இகழ்ச்சி தோன்றக் கூறியதோடு, குற்றலம் சென்று ஜாக்ஸனைக் கண்டு வருவது என்று புறப்பட்டார்.

மேலும், கட்ட பொம்மு குற்றலத்திற்கும் தன்னைத் தொடர்ந்து வருவதையறிந்த ஜாக்ஸன், தன் காரியக்காரனான இராகவையா என்பவனிடம், “நாம் நம் படைகளைத் திரட்டிக் கட்ட பொம்முவை இங்கே சிறைப் பிடித்துவிடுவோமா?” என்று யோசனை கேட்டான் என்பதையும், அது கேட்ட இராகவையா “அஞ்சா நெஞ்சம் அருந்திறனுமுடைய கட்ட பொம்முவைச் சிறை செய்வது நம்மால் முடியாத காரியம். அவரது கோபத்தைக் கிளறித் தொல்லையைப் பெருக்கிக் கொள்வது அறிவுடைமையன்று,” என்று கூறினான் என்பதையும், ஜாக்ஸன் உடனே சொக்கம்பட்டிக்கு விரைந்து போய்விட்டானென்பதையும் கேள்விப்பட்டார்.

அது கண்ட தானாபதி, ஊமைத்துரை முதலியவர், “இடம்விட்டு இடம் மாறும் ஜாக்ஸனின் கருத்துச் சதித் திட்டத்தின் அடிப்படையைக் கொண்டு இருக்கிறது. ஆகையால், இவ்வெள்ளை மனிதனை நாம் பின்பற்றிப் போகலாகாது. இவன் நம்மை அவமானப்படுத்தி அடிமை கொள்ள முயலுகிறான். நாம் இனித் திரும்புவதே சரியானது,” என்று உரைத்தனர். வீரபாண்டியர் மட்டும் இதற்கு இணங்கவில்லை. “முன் வைத்த காலைப் பின் வைப்பதா? நாம் எந்தக் காரியத்துக்காகப் புறப்பட்டோமோ, அந்தக் காரியத்தை முடிக்காமல் வீடு திரும்புவது வீர மரபுக்கு அழகன்று. நீங்களனைவரும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்குத் திரும்புங்கள்; நான் மட்டும் தனியே சென்று கலெக்டர் ஜாக்ஸனைக் கண்டு வருகிறேன்,” என்று கூறினார். ஜாக்ஸனின்

சதிச் செயலையும், வீரபாண்டியரின் நெஞ்சறுதியையும் கண்டு தானாபதி, ஊமைத்துரை முதலியவர் தடுத்து உரைக்கவும் அஞ்சினர்; “நீங்கள் தனியே செல்வது அவ்வெள்ளையன் சூழ்ச்சிக்கு வெற்றியே தரும். நாங்களும் உடன் வருகிறோம்; நடப்பது நடக்கட்டும்,” என்று கூறிச் சொக்கம்பட்டிக்குப் புறப்பட்டனர்.

வீரபாண்டியர் தம்படைகள் சூழத் தன்னை மேலும் தொடர்ந்து வருகிறார் என்பதை அறிந்த ஜாக்ஸன் நடுங்கினான். மேலும், சொக்கம்பட்டியிலிருந்து சிவகிரி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், பேரையூர், பள்ளி மடை, கமுதி முதலிய பல ஊர்களுக்கும் இடமாற்றம் செய்து கொண்டே ஜாக்ஸன் இறுதியாக இராமநாதபுரத்தை அடைந்தான்.

வீரபாண்டியர் தன்னைத் தொடர்ந்து வருவதை அறிந்து தன்னைக் கொன்று முடிப்பதற்கே வருவதாகத் தீர்மானம் செய்து, சேதுபதி மன்னனுக்குச் சொந்தமானதும், அவனது அரண்மனைக்கு அருகிலுள்ளதுமான இராமலிங்க விலாசம் என்னும் மாளிகையில் பெரும் பாதுகாப்புப் படையொன்றை ஏற்பாடு செய்துகொண்டு ஜாக்ஸன் தங்கினான். மாளிகையின் உட்புறங்களிலும் மேன்மாதிலும் ஆயுதம் தாங்கிய ஆயிரக்கணக்கான வீரர் நிறைந்திருந்தனர். வீரபாண்டியர் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை விட்டு நீண்ட தூரம் வந்துவிட்டமையால், படைப் பலங்கொண்டு வெற்றி கொள்வதற்கு இராமநாதபுரமே ஏற்ற இடம் என்று ஜாக்ஸன் கருதினான்;

பரிவாரங்களுடன் பேட்டி காண அனுமதியளிக்கப் படமாட்டாது என்றும், பரிவாரங்களையெல்லாம் நிறுத்திவிட்டுத் தனியே மாளிகையின் மேல் மாடிக்கு வந்தால்தான் தன்னைக் காணமுடியும் என்றும் செய்தி விடுத்தான்.

முதல் நாளிரவே கோபாலையா என்பவன், “ஜாக்ஸன் சதித் திட்டத்தில் இருக்கிறான்; ஆதலின், எச்சரிக்கையாக நடந்துகொள்ளுங்கள்,” என்று கூறியிருந்ததும் வீரபாண்டியருக்கு நினைவு வந்தது. இங்ஙனம் தனித்துவந்தால்தான் பேட்டி கொடுக்க முடியும் என்று கூறிய செய்தியிலுள்ள சூதை அறிந்தும் கட்ட பொம்மு ஜாக்ஸனைக் காண்பதற்குத் தயங்கவில்லை. ஆனால், தானாபதி, ஊமைத்துரை முதலியவர் வீரபாண்டியரைத் தனியே அனுப்ப அஞ்சினர்.

வீரபாண்டியரைத் தனியே விட மனமின்றி உடன் தொடர்ந்த ஊமைத்துரை முதலியவர்களை வாயில் காத்த இரண்டு படை வீரர்கள், “துரை உங்களை மட்டுந்தான் வரச்சொல்லுகிறார்,” என்று கூறி வீரபாண்டியரை மட்டும் அனுமதித்து, மற்றவரை நிறுத்திவிட்டார்கள். ஆயினும், வீரபாண்டியர் தன்னந்தனியே நெஞ்சம் அஞ்சாமல் மேல்மாடி சென்றார். சிறிது நேரங் கழித்தபின் கட்ட பொம்முவைத் தனியே விட்டிருக்க மனம் ஒப்பாத ஊமைத்துரையும் தானாபதியும் மேல்மாடிக் குப்போக முற்பட்டனர். அது கண்ட வீரர் தடுக்கவே, மிடுக்காகத் தடுத்து நின்ற காவலரைத்

தள்ளிவிட்டு மேல்மாடி சென்றுவிட்டனர். காவலர் செய்வகை அறியாது விழித்தனர்.

இப்பேட்டி 1798ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம், பத்தாம் தேதி காலை பத்து மணிக்கு நிகழ்ந்தது. வீரபாண்டியரைக் கண்ட வெள்ளையன் அவரது வீரத்தைக் கண்டு வியந்தானாயினும், மன்னர்க்குரிய மரியாதை செய்யாது, அவர்மீது தான் தயாரித்திருந்த குற்றச்சாட்டுகளை அடுக்கத் தொடங்கினான் : “கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு வரி கொடாது மறுத்து வருவது ஒரு குற்றம்; எட்டயபுரத்துப் பாளையக்காரனுக்கு இணங்கி நடவாதது மற்றொரு குற்றம்; கடிதங்கள் பல எழுதியும் அவற்றைக் கவனிக்காதது பின்னும் குற்றம்; வெள்ளையரிடம் அனுமதி பெறாமல் வரி வாங்கியது பெருங் குற்றம். ஆற்றார், ஆறுமுக மங்கலம் என்ற கம்பெனியின் கிராமங்களைத் தம் பாளையத்தோடு சேர்த்துக் கொண்டதோடன்றி, மற்றப் பாளையக்காரர்களை மிரட்டி வருவதும், கம்பெனிக்கு வரி கொடாதிருக்கும்படி தூண்டுவதும் மன்னிக்க முடியாத குற்றம். இவற்றிற்கு நீர் கூறும் பதில் என்ன? எம்மை எல்லாப் பாளையக்காரரும் வந்து கண்டு போக, நீர்மட்டும் வராதிருந்ததேன்? இதனால் கம்பெனியை அவமானப்படுத்துவதே உமது நோக்கம் என்பது விளங்குகின்றதன்றோ?” என்று கூறிக் குற்றங்களை அடுக்கினான்.

“கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாராகிய நாங்கள் நவாபுவுக்குக் கொடுத்த கடனுக்காக நாடாளும் உரிமை பெற்றுவிட்டோம். இனி அரைக்கணமும்

தாமதமின்றி நீர் எமக்குத் திறை செலுத்தவேண்டும்,” என்று கட்டளையிட்டான்.

இதுகேட்ட வீரபாண்டியர், உடனே, “அன்னியருக்கு அடங்கி வாழும் அடிமை வாழ்வு எங்கள் தென்னாட்டு மரபுக்கு இழுக்கு; வரி கொடுக்கும் வழக்கம் எமது வமிசத்திற்கே ஒவ்வாதது. எங்களைத் தேடி வருபவர்களை நாங்கள் மதித்து உபசரிப்போமேயன்றி, பிறரைத் தேடிப்போய்ப் பேட்டி காணும் வழக்கம் எங்கள் பாளையத்தாருக்கு இல்லை,” என்று அச்சமின்றிக் கூறினார்.

உடனே ஜாக்ஸன் கம்பெனியின் ஆணை என்று கூறித் தான் கட்ட பொம்முவுக்கு எழுதிய கடிதங்களைத் தன்னிடமிருந்த மொழி பெயர்ப்பாளனைப் படித்துக் காட்டும்படி உத்தரவிட்டான். அங்ஙனம் அவன் படித்தவைகளில் மே மாதம் 23ம் தேதி எழுதப்பட்ட தாய் இருந்த கடிதம் ஒன்றில் பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையக்காரர் தம்மை நேரில் வந்து காணவேண்டுமென்றும், கடிதம் கொண்டு வருபவனுக்கு அவரைக் கையோடு அழைத்து வருவதற்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அக்கடிதத்திற்குப் பணியாமல் இருந்தால் பாளையம் பறிமுதல் செய்யப்படும் என்றும் கண்டிருந்தது. அக்கடிதத்தின் சொற்களைக் கேட்டவுடன் கட்ட பொம்முவின் கண்கள் சிவந்தன; மீசை துடித்தது. வீரச் சிரிப்போடு, “கட்ட பொம்முவுக்குக் கூட இவ்விதம் கடிதம் எழுத ஒருவனுக்குத் தைரியம் உண்டா?” என்று கூறிய வண்ணம் மீசையின்மேல் கையை வைத்தார். இதைக் கண்டவுடன் ஜாக்ஸன், “அப்படியானால்

உம்மைச் சிறை செய்திருக்கிறேன். நீர் இக் கட்டடத்தைவிட்டு வெளியே கால் வைக்கலாகாது. இது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆணை,” என்றான்.

“கட்டட பொம்மு, ‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம்!’ ‘நமனை அஞ்சோம்!’ என்று முழங்கும் தென்னாட்டு மன்னன் வீர பாண்டியன், நாடோடிகளாய் வந்து நாடாளப் புகுந்த வெள்ளையருக்கு அஞ்சுவானா? ‘பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையப்பட்டு மன்னன் பர தேசிகளிடம் சிறைப்படுவதா? அது மானங்கெட்ட செய்கை,” என்று கூறிக்கொண்டே கட்டடத்தை விட்டு வெளியேற முயன்றான்.

இதற்குள் ஜாக்ஸனது சதித்திட்டத்தின்படி மாளிகைக்குள் மறைந்திருந்த மற்றவர்கள் மன்னன் மீது பாய்ந்தார்கள். கட்டட பொம்மு வாட்போரில் வல்லவர் என்பதை அவர் வாள் மெய்ப்பித்தது. கணநேரத்தில் இருவர் அவரது வாளுக்கு இரையாயினர். எஞ்சிய மல்லர் எடுத்தனர் ஓட்டம். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் துணைத் தளபதியாகிய லெப்டினன்ட் கிளார்க்கு¹ என்பவன் வீரபாண்டியரை எதிர்த்துத் தடுத்தான். வீரபாண்டியருக்கும் தளபதி கிளார்க்குக்கும் வாட்போர் நடந்தது. வெற்றியேயன்றி வேறொன்றை அறியாத வீர பாண்டியரது வாளுக்கு வெள்ளையன் இரையானான்.

இங்ஙனம் உள்ளே குழப்பம் நிகழ்ந்ததையறிந்த பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரர்கள், இராமலிங்க விலாசத்

திற்குள் நுழைந்துவிட்டார்கள். தளபதி கிளார்க்கு இறந்தவுடன் துப்பாக்கிகள் சுடப்பட்டன. வீரத்தை யே உயிராக மதித்த பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் படைக்குமுன் வெள்ளையின் கூலிப்படை நிற்க முடியவில்லை. வாளும், வேலும், வல்லையங்களும் இராமலிங்க விலாசத்திற்குள் நுழைந்து கலக்கி விட்டன. ஊமைத்துரை, வெள்ளையத் தேவன், தானாபதி முதலியவருடைய வாட்கள் வீரர்களின் உயிரைக் குடித்தன. பின்னாளில் வெள்ளையத் தேவன் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன் ஆங்கிலேயர் அலறியோடும் அளவுக்கு வெள்ளையனது வீரத்தை விளக்கியது இப்போரேயாம். இப்போரில் வெள்ளையத் தேவனது ஆற்றலைக் கண்டு வியந்து பாண்டியர் அவனுக்கு ‘பகதூர்’ என்ற பட்டத்தைத் தந்தார். மக்கள் அவனை ‘பாதர் வெள்ளையத் தேவன்’ என்பார்கள். ‘பகதூர்’ என்பது ‘பாதர்’ என மருவியது போலும்!

இங்ஙனம் நிகழ்ந்த போரில் வீர பாண்டியன் முதலிய பலரும் இராமலிங்க விலாசத்தை விட்டு வெளியேறினர். ஆனால், அவருடன் வந்திருந்த தானாபதிப் பிள்ளை மட்டும் உள்ளே குழப்பத்தில் சிக்கிக்கொண்டார். வீரபாண்டியக் கட்டட பொம்மு அதனை அறிந்துகொள்ளவில்லை. நெடுந் தூரம் சென்றபின்னரே நினைவு வந்தது. மீண்டும் இராமலிங்க விலாசம் திரும்பித் தானாபதியை மீட்டு வருவது என்ற முடிவு செய்தார் பாண்டியர். ஆனால், ஊமைத்துரை முதலியவர், “இதற்குள் அவர் வெள்ளையர் கையில் சிக்கி உயிரிழந்திருப்பது

நிச்சயம். மீண்டும் செல்வது சரியன்று,” என்றனர். முதலில் அவரது யோசனையை மதியாததால் நேர்ந்த அவதியை நினைத்து, மீட்க வேறு வழி என்ன செய்யலாம் என்று எண்ணிய வண்ணம் வீரபாண்டியர் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்தார். குழப்பத்தில் அவர் விட்டுச் சென்ற பல்லக்கு முதலிய பல பொருள்களைக் கலெக்டர் ஜாக்ஸன் ஏலத்தில் விற்றுவிட்டார்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடந்த இரு தினங்களில் தூத்துக்குடியில் இருந்த டேவிஸன் என்ற ஆங்கில வணிக நண்பருக்குக் கட்ட பொம்மு கடிதம் எழுதினார். வீரபாண்டியர்மீது அன்புள்ள டேவிஸனும் உடனடியாகத் தம் மனைவியோடு பாஞ்சாலங்குறிச்சி வந்து, இலட்சுமி விலாசம் என்ற மாளிகையில் கட்ட பொம்முவைக் கண்டார். கட்ட பொம்மு ஜாக்ஸனால் தமக்கு நேர்ந்த தொல்லைகள் எல்லாம் எடுத்துரைத்து, மேலும் தமக்கு ஜாக்ஸனால் தொல்லைகள் நேரக்கூடும் என்பதைக் கூறினார். டேவிஸன் ஜாக்ஸனது விபரீதப் போக்கைக் கண்டு மனம் வருந்தியதோடு, பாளையப்பட்டாரின் மதிப்பு மரியாதைகளுக்கு மாறாக ஜாக்ஸன் நடந்து கொள்வதையும், அவனது ஆட்சியால் தென்னாட்டவரின் பகை மூளுமேயன்றி, உறவு கைவாராதென்றும் கம்பெனிக்குக் கடிதம் எழுதினார்; மேலும், வீரபாண்டியருக்கு ஆறுதல் மொழிகள் கூறிச் சென்றார். ஜாக்ஸன் இராமனாதபுரத்தில் தன்னிடம் சிக்கிய தானாபதிப் பிள்ளையைக் கைகளுக்கு விலங்கிட்டுச் சிறைப்படுத்தினான்.

பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்துகொண்ட தன் குற்றத்தை மறைப்பதற்காக ஜாக்ஸன் கம்பெனியாருக்குப் “பாஞ்சாலங்குறிச்சித் தலைவனுன் வீரபாண்டியக் கட்ட பொம்மு என்னைக் கண்டு பேச விரும்பினான்; நானும் சம்மதித்தேன். அவன் தன் தம்பி ஊமைத்துரை, தானாபதிப்பிள்ளை, மற்றும் படைவீரர் சூழ என்னைப் பேட்டி கண்டான். அதே நேரத்தில் நான் அறியாதவாறு நாலாயிரம் படைவீரர்களை மாளிகையைச் சுற்றி மறைத்து வைத்திருந்தான். பேட்டியின் போது கம்பெனிக்கு வரி செலுத்த வேண்டும் என்று நயமுடன் உரைத்தேன். பேச்சுக்கிடையில் என்னை அவ் மதித்து வெளியேறியதோடு, தடுத்து நின்ற தளபதி கிளார்க்கையும் குத்திக் கொன்றுவிட்டான். இதனால் ஏற்பட்ட கலகத்தில் இரு தரப்பிலும் பலர் மாண்டு விட்டனர். குழப்பத்தில் வீரபாண்டியன் வெளியேறி விட்டான். அவன் அமைச்சன் தானாபதியை மட்டும் சிறை செய்துவிட்டேன். தென்னாட்டு மன்னன் கட்ட பொம்முவை அடக்கி ஒடுக்கி அவன் ஆட்சியைப் பறிக்காத வரையில் தமிழகத்தில் கம்பெனியார் ஆதிக்கம் செலுத்துவது முடியாத காரியம். வீரபாண்டியன் ஒருபோதும் பணியமாட்டான். இங்குள்ள படைப்பலம் போதாது; உடனடியாகப் பீரங்கிப் படைகளையும், குதிரைப் பட்டாளத்தையும் இங்கு அனுப்பி வைக்கவும்,” என்று வேண்டுகோள் விட்டிருந்தான்.

ஜாக்ஸனது கடிதத்தைக் கண்ட கம்பெனித் தலைவர்கள் முதலில் கலங்கினார்கள்; குமரிமுதல் இம

யம்வரை ஆதிக்கம் செய்ய வகுத்துள்ள திட்டம் வீர பாண்டியனால் வீணாகி விடுமோ என்றஞ்சினார்கள்; தானாபதியை அழைத்துக் கொண்டு நேரில் வருமாறு ஜாக்ஸனுக்குக் கடிதம் அனுப்பினார்கள். இதற்குள் கம்பெனியாருக்கு டேவிஸனுடைய கடிதத்தில் இராமநாதபுரக் கலகத்திற்கு ஜாக்ஸனது முரட்டுக் குணமே காரணம் என்றும், இதனால் தென்னாட்டாருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் பெரும் போர் மூளுவது உறுதி என்றும் கண்டிருந்தது. ஜாக்ஸன் தன்னால் கூடுமான வரை பாஞ்சாலங்குறிச்சியார்மீது பழியைத் திரட்டிக்கொண்டு தானாபதிப் பிள்ளையுடன் திருச்சி வந்தான். கம்பெனியார் இருதரப்பினரையும் தனித் தனியே விசாரித்தனர். டேவிஸனது கடிதமும் தானாபதியின் சொல் வன்மையும் ஆங்கிலேயரது சூழ்ச்சியும் கூடித் தானாபதியைச் சிறை நீக்கியதோடு, ஜாக்ஸனது கலெக்டர் பதவியையும் பறித்தன.

இங்ஙனம் கம்பெனியார் தானாபதியை விடுதலை செய்த தோடு, தானாபதியிடம் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கட்ட பொம்முனைத் திருச்சிக்கு அழைத்து வரும்படி கூறினார்கள். தானாபதியும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி சென்று நிகழ்ந்தவைகளை மன்னருக்குக் கூறி, “உங்களது பேட்டியை கம்பெனியார் விரும்புகின்றனர்,” என்று கூறி நின்றார். முதலில் ஊமைத் துரை முதலியவர், “இஃது ஆங்கிலேயரின் சூழ்ச்சிகளுள் ஒன்றே!” என ஐயுற்றனர். தானாபதியின் உரைகள் வெள்ளையர்கள் காண விரும்புவது உறவு கொண்டாடுவதற்கே என்பதை உறுதிப்படுத்திய

தால், தம் பரிவாரம் சூழத் திருச்சியைச் சென்றடைந்தார் கட்ட பொம்மு.

ஆங்கிலக் கம்பெனியார் அவருக்குத் தக்க மரியாதை அளித்து வரவேற்று உபசரித்ததோடு, விருந்து செய்தும் மகிழ்ந்தனர். வீரபாண்டியக் கட்ட பொம்மு குதிரை ஏற்றத்தில் வல்லவர் என்பதைக் கேள்வியுற்றிருந்த வெள்ளையர், அவருக்குப் பல குதிரைகளை ஈந்து, அவரது குதிரையேற்றங்கண்டு மகிழ்ந்தனர். அதன் பின் கம்பெனியார் அவருக்கு ஏழு குதிரைகளையும், ஆரூயிரம் ரூபாய் விலை மதிப்புள்ள முத்து மாலை ஒன்றையும், கம்பெனியாரின் அடையாளம் இடப்பெற்ற வாள் ஒன்றையும், தந்தத்தினால் செய்த பல்லக்கு ஒன்றையும் கொடுத்ததோடு, “துரைகள் சூடாமணி” என்ற பட்டத்தையும் சூட்டி மகிழ்ந்தார்கள்; அதன் பின் பாஞ்சாலங்குறிச்சியாரைத் தென்னாட்டு வரி வசூலிப்புக்குப் பாதுகாப்பாளராய் இருந்து கம்பெனிக்கு உதவி யளிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார்கள். கட்ட பொம்முவும் மனம் மகிழ்ந்து, “என்னால் ஆனதைக் கம்பெனிக்கு என்றும் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்,” என்று கூறி விடை பெற்றுத் தம் நாட்டைந்தார்.

இங்ஙனம் ஆங்கிலேயர் கட்ட பொம்முவுக்குச் சிறப்புக்கள் செய்தது, அவர் வலிமையுடையவராதலால் எதிர்த்துப் போரிடாமல் அடுத்து வசப்படுத்துவதற்கேயாம். அது கண்ட பாளையப்பட்டாரனை வரும் வியப்பும் பொருமையும் கொண்டனர்.

10

லூஷிங்டன்

இதற்குப் பின் எஸ். லூஷிங்டன்¹ என்ற வெள்ளையன் தென்னாட்டுக்குக் கலெக்டராய் வந்தான். வந்தவுடன் எப்பொழுதும் போலவே எட்டப்பர் முதலானோர் இச்சகம் பேசித் தம்மை நல்லவராகக் காட்டிக்கொண்டதோடு, கட்ட மொம்முவைப்பற்றிப் பழி தூற்றலும் செய்தனர். லூஷிங்டன் 1799ஆம் வருஷம், மார்ச்சு மாதம், 16ஆம் தேதி, வீரபாண்டியருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான். இராமநாதபுரக் கலகத்தில் கொலையுண்ட தளபதி கிளார்க்குத் துரையின் குடும்பத்திற்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும் என்றும், மேலும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி சம்பந்தமாகப் பேசவேண்டி யிருப்பதால் வரிப் பணத்துடன் தாமதமின்றிப் பாளையங் கோட்டை வரவேண்டுமென்றும் அக்கடிதத்திற் குறிப்பிடப் பெற்றிருந்தது.

கடிதம் கண்ட வீரபாண்டியர், பாஞ்சாலங்குறிச்சியெங்கும் மழையின்மையால் பஞ்சம் ஏற்பட்டு

விட்டதென்றும், மக்கள் நிலங்களைத் தரிசாகப் போட்டுவிட்டு வெளியேறி விட்டார்கள் என்றும், குடிகள் சாகுபடி செய்யத் தொடங்கியவுடன் வரியைச் செலுத்திவிடுவதாகவும், இராமநாதபுரத்தில் நிகழ்ந்த குழப்பத்தின் போது தமது பல்லக்கு முதலிய விருதுகளைக் கம்பெனி அதிகாரிகள் அபகரித்துக் கொண்டார்களென்றும், அவைகளைத் திரும்பவும் தமக்கு அளிக்க வேண்டுமென்றும்; மேலும் சார்மகால் பகுதியைச் சார்ந்த ஊர்களில் நாடுகாவல் வரியை வசூலித்துக்கொள்ளக் கம்பெனியார் தம்மை அனுமதிக்க வேண்டுமென்றும் கலெக்டருக்குக் கடிதம் எழுதினார்.

இக்கடிதம் கண்ட லூஷிங்டன், “கட்ட பொம்மு தவணை கேட்பது வரி செலுத்துவதற்கன்று; கம்பெனியை எதிர்த்துக் கலகம் செய்யப் பலம் திரட்டுவதற்காகவே தவணை கேட்கிறான்,” என்று கம்பெனிக்குக் கடிதம் எழுதினான்.

இந்நிலையில் கம்பெனிக்கு எதிராக இராமநாதபுரத்தில் ஒரு பெரிய கலகம் மூண்டது. இக்கலகத்திற்குக் காரணம் இராமநாதபுரப் பாளையப்பட்டாராகிய இராமலிங்க சேதுபதியே எனக் கருகிய கம்பெனியார், இராமநாதபுரத்தைத் தங்கள் ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டு வந்ததோடு, இராமலிங்க சேதுபதியைச் சென்னைக்கு அனுப்பிச் சிறையும் செய்து விட்டனர். இதனால், இராமநாதபுரமும், மற்றும் பல பாளையங்களும் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் பெருங்கலகம் செய்யத் தொடங்கின.

1. S. Lushington.

இதற்கிடையில் தானாபதிப் பிள்ளை ஒரு தவறு செய்து விட்டார் :

“ குன்றி னனையாரும் குன்றுவர் குன்றுவ
குன்றி யனைய செயின் ”

என்ற குறளுரைக்கேற்ப, தானாபதி செய்த சிறு குற்றமே வெள்ளையரின் வெறுப்பு கட்டமொம்முவின மீது திரும்பக் காரணமாய் இருந்ததென்னலாம். இராமநாதபுரக் கலகத்தில் சிறைப்பட்ட தானாபதிப் பிள்ளை, தாம் தப்பியதற்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியாருக்கு வெள்ளையர்கள் பெருமை செய்ததற்கும் காரணம், கட்ட பொம்முவை நயம் செய்து வசப் படுத்துவதற்கான ஆங்கிலேயர்கள் திட்டமென்றறி யாது, தம் சொல் வன்மையே என்று தவறாகக் கருதி விட்டார். மேலும், வீரபாண்டியர் அவரது சொல்லுக்கு மிகவும் பெருமை கொடுத்து வந்தது தானாபதியின் தவறான போக்குக்குத் தூண்டுகோல் போல அமைந்தது. இதனால், யாரும் தமக்கு நிகரில்லை என்ற இறுமாப்புத் தானாபதியிடம் குடி கொண்டது. இந்நிலையில் தானாபதி தம் மகன் வெள்ளைச்சாமி என்ற வேலாயுதம் பிள்ளைக்குக் கலியாணம் செய்யக் கருதினார். அது சமயம் வெள்ளையர்கள் உணவுப் பொருள்களை ஒடுக்கும் வகையில், நிரம்பப் பொருள் கொடுத்து, நெல்லைச் சூழ்ச்சியாகச் சேமித்துப் பாளையங்கோட்டை, ஸ்ரீவைகுண்டம், ஆழ்வார் திருநகரி முதலிய இடங்களில் பாதுகாப்புச் செய்தார்கள். இக்களஞ்சியங்கட்குப் பெர்க்கட்டு¹ என்ற

1. Parkette

வெள்ளையன் பாதுகாப்பாளனாய் இருந்ததோடு, நெல்லை உயர்ந்த விலைக்கு விற்றுக் கம்பெனிக்குப் பணத்தை அனுப்பி வந்தான். இது நிற்க, தானாபதியின் மனைவியாகிய முத்துவடிவு, கலியாணச் செலவிற்காக நெல் வேண்டுமெனவும், பலகாரத்திற்காகப் பதினாறு கோட்டைப் பச்சை நெல் வேண்டுமெனவும் கணவரிடம் கூறினாள். அவர் தமக்குக் குறையாய் இருக்கும் நெல்லை நிறைவு செய்து கொள்ளவும், கம்பெனியின் தவறான போக்கைக் கண்டிக்கவும் சிந்தித்துச் சேனைத் தலைவன் சின்னமாவேரி நாயக்கன் தலைமையில் முந்நூறு வீரர்களையும், இருநூறு பொதிமாடுகளையும் அனுப்பி ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிருந்த நெற்களஞ்சியத்தைக் கொள்ளையிடுமாறு ஏவினார். இதனால், பெர்க்கட்டு வீரர்களுக்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரர்களுக்கும் போர் நிகழ்ந்தது. இதில் களஞ்சியத்தின் தலைமைப் பாதுகாப்பாளனாய் இருந்த பாண்டியத்தேவன் கொலையுண்டான். பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரர்கள் நெல்லை எருதுகளில் ஏற்றிக்கொண்டு விடிவதற்குள் ஒட்டப்பிடாரத்தை அடைந்தார்கள். இங்ஙனம் தானாபதிப் பிள்ளை நெல்லைக் கொள்ளையிட்டது குறித்துப் பெர்க்கட்டுத் துரை கட்ட பொம்முவுக்குக் கீழ் வருமாறு 4—6—1799இல் ஒரு கடிதம் எழுதினான் :

“உங்கள் தானாபதிப் பிள்ளை எங்கள் நெல்லைக் கொள்ளை கொண்டதோடு தலைமைக் காவலனாகிய பாண்டியத்தேவனையும் கொலை செய்துவிட்டான். இது செய்திக்கு நீங்கள் உடன்பட்டிருக்க மாட்டீர்களென்பதை உறுதியாக நம்புகிறேன். இங்ஙனம்

கொள்ளையும் கொலையும் செய்த அக்கள்ளனை எம் கைவசப்படுத்துக. இல்லையேல், அவனால் உமது பாளையம் அடியோடு முடிவுற நேரும். மேலும், லாஷிங்டன் எழுதிய கடிதங்களுக்கும் நீங்கள் சரியான முறையில் பதில் விடுக்காதிருப்பது நன்றன்று.”

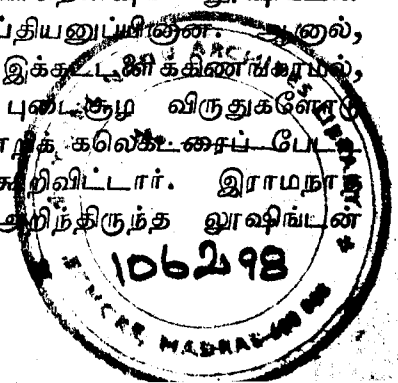
இது கண்ட கட்ட பொம்மு தானுபதியைக் கடிந்துகொண்டாரென்றாலும், வெள்ளையரிடம் அவரைக் காட்டிக்கொடுக்கச் சம்மதிக்கவில்லை. தானுபதியும் தாம் கொள்ளையடிக்கவில்லை என்றும் நெல் வாங்கப்போன இடத்தில் நேர்ந்த சச்சரவே பாண்டியத்தேவன் கொலைக்குக் காரணம் என்றும் கூறி மழுப்பிவிட்டார்.

கலெக்டர் லாஷிங்டன் இராமநாதபுரம் முதலிய இடங்களில் புரட்சி நடப்பதற்கும், மற்றும் பல இடங்களில் புரட்சிக்கான அறிகுறிகள் காண்பதற்கும், நெல் கொள்ளை போனதற்கும் ஆதரவாய் இருந்தவர் வீரபாண்டியரே எனக் கருதினான். நாடெங்கும் மூளும் கலகங்களைத் தடுப்பதற்குக் கட்ட பொம்மு வைத் தன் கண்காணிப்பில் வைத்துக்கொள்வதே சரியான வழி என்றும், இல்லையேல், கலகத்தை அடக்க முடியாதென்றும் நம்பினான். ஆகையால், உடனே கமுதியிலிருந்த தனது முகாமுக்கு வந்து தன்னைச் சந்திக்குமாறு பல முறையும் கட்ட பொம்முவுக்குக் கடிதம் எழுதினான். வீரபாண்டியர், ‘இன்று வருகிறேன்; நாளை வருகிறேன்,’ என்று கலெக்டரின் அழைப்புக்குச் சாக்குப்போக்குச் சொல்லி அசட்டை

செய்து காலம் கடத்தியதோடு, கம்பெனிக்கு எதிராகக் கலகம் நடத்தி வந்த சிவகங்கையின் பக்கம் பரிவாரங்களுடன் பயணப்பட்டார். தன் அழைப்பை மதியாமல் கட்ட பொம்மு சிவகங்கையின் பக்கம் புறப்பட்ட செய்தியறிந்த லாஷிங்டன், வீரபாண்டியரும் கலகக்காரர்களுடன் கலந்துகொள்வதற்காகவே போகிறார் என்று கருதினான். சிவகங்கை சென்றிருந்த வீரபாண்டியருக்கு லாஷிங்டன் உடனடியாகத் தன்னைக் கமுதி முகாமில் சந்திக்கவேண்டுமென்றும், பல முறை தான் எழுதிய கடிதங்களை அவமதித்ததோடு பத்துக் கல் தொலைவில் வந்திருந்தும் தன்னை வந்து காணவேண்டுமென்ற கருத்தில்லாததை எடுத்துக்காட்டியும் ஒரு கடிதம் எழுதியனுப்பினான்.

கடிதம் கண்ட வீரபாண்டியர், “உடனே வர வேண்டுமாம்? என்ன அகந்தை! பரதேசி வெள்ளையன் பாஞ்சாலங்குறிச்சியினைப் பயமுறுத்துவதா!” என்று சினத்தோடு, “இன்று உடல்நலமில்லை; நாளை வருகிறேன்,” என்று கூறியனுப்பினார்.

மறுநாள் தன்னைக் காண வரும்போது ஆரவாரங்களோடும் படைகளோடும் வரலாகாதெனவும், முப்பது பேர்களுக்கு மேற்பட்ட பாதுகாப்பாளர்களை வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதெனவும் லாஷிங்டன் கட்ட பொம்முவுக்குச் செய்தியனுப்பினான். ஆனால், கட்ட பொம்முமே, இக்கட்டளைக்கிணங்காமல், வழக்கப்படி படைகள் புடைசூழ விருதுகளோடு தன்னை அனுமதித்தாலன்றிக் கலெக்டரைச் சேர்த்துக் காண முடியாதென்று கூறிவிட்டார். இராமநாதபுரத்துக் கலகத்தை அறிந்திருந்த லாஷிங்டன்

பேட்டிக்கு அனுமதிக்கவில்லை. வீரபாண்டியரும், கலெக்டரைப் பேட்டி காணாது பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்குத் திரும்பிவிட்டார். கட்ட பொம்முவின் போக்குக் கலெக்டருக்குக் கவலையையும் திகிலையும் கொடுத்தது. வீரபாண்டியரை விட்டு வைத்தால் நிலைமை மோசமாகிவிடும் என்றும், உடனடியாகப் பெரும் படை ஒன்று திரட்டி அனுப்பிவைக்க வேண்டும் என்றும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையத்தை அடக்கி ஒடுக்கா விட்டால் கம்பெனி தோல்வி அடைவது உறுதி என்றும் கடிதம் எழுதி, அப்போது சென்னையில் கவர்னராயிருந்த லார்டு எட்வர்டு கிளைவு¹க்கு அனுப்பினான். இது கண்ட கவர்னர், மேஜர் பானர்மன்² தலைமையில் பெரும் படை ஒன்றைத் தென்னாட்டுக்கு அனுப்பியதோடு, கலெக்டர் முதலியவர்களுக்கிருந்த அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் பானர்மனுக்கே அளித்தார்.

1. Lord Edward Clive, 2. Major Bannerman.

எல்லாவகையான அதிகாரங்களையும் பெற்றுத் தென்னாடு புகுந்த பானர்மன், 1799ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்டு மாதம் பாஞ்சாலங்குறிச்சியின்மீது படை எடுக்கப் போகிறான் என்ற செய்தி ஊரெங்கும் பரவியது. அச்சமயம் தளபதி பானர்மன் தன்னைப் பாளையங்கோட்டையில் வந்து கண்டு பேசுமாறு வீரபாண்டியருக்கு ஓலை போக்கினான். கடிதம் கண்ட வீரபாண்டியர் பாளையங்கோட்டை சென்றால் பானர்மன் தம்மைச் சிறை பிடிப்பது உறுதி என்று அறிந்துகொண்டு, “இன்று நாள் சரி இல்லை. ஆதலால், நல்ல நாள் பார்த்துக்கொண்டு, இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள் வருகிறேன்,” என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

அதனை அனுப்பியவுடன் கட்டபொம்மு தம் நண் பராகிய டேவிஸன் துரையைக் கண்டு, மேல் நடக்க வேண்டுவதைக் குறித்து ஆலோசனை கேட்டார். டேவிஸன் துரையும் பாளையங்கோட்டை சென்று பானர்மனைக் காண்பதே சரியானது என்றுயோசனை கூறினார். ஆனால் கட்ட பொம்மு அதை ஏற்க மறுத்துவிட்டு, மாப்பிள்ளை வன்னியர் என்பவரை அழைத்துப் பானர்மனிடம் சமரசம் பேசுமாறு அனுப்பிவைத்தார். பானர்மன் மாப்பிள்ளை வன்னி யரிடம் சமரசம் பேசாது அவரைச் சிறை செய்து விட்டான். கட்ட பொம்மு தமது சூழ்ச்சிக் கிணங்கிப் பாளையங்கோட்டை வரமாட்டாரென்பதை உறுதி யாக அறிந்துகொண்ட பானர்மன், உடனடியாகப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியின்மீது படையெடுத்துவிட்டான். இங்ஙனம் உடனடியாகப் படையெடுத்தமைக்கு வேறு ஒரு காரணமும் உண்டு; பாஞ்சாலங்குறிச்சி யாரின் குலதெய்மாகிய தேவி ஜக்கம்மாளின் திரு விழாவைக் கொண்டாடுவதற்காக ஊமைத் துரை முதலிய பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரர் அனைவரும் திருச் செந்தூருக்குப் போயிருந்தபடியால், கோட்டையில் தனித்திருந்த வீரபாண்டியரை எளிதில் சிறை கொள்ளக் கருதினான் பானர்மன்.

பகலில் படையெடுத்தால் பாஞ்சாலங்குறிச்சியார் எச்சரிக்கையாகிவிடுவார் என்று கருதிய பானர்மன், இரவில் தன் படையை நடத்தி விடிவதற்குள் பாஞ் சாலங்குறிச்சி எல்லையை அடைந்துவிட்டான். இப் படையுடன், கேப்டன் ஓரீலீ¹, புருஸ்², லெப்டினென்

1. Captain O'reilly, 2. Captain Bruce,

டுகள் டல்லாஸ்³, டார்மிகல்⁴, பிளேக்கு⁵, பிரெளன்⁶, காலின்ஸ்⁷ ஆகிய ஆங்கிலத் தளபதிகளும் சென்றார் கள். வீரபாண்டியர் உளவறிவதற்காகப் பாளையங் கோட்டையில் ஏற்கனவே ஒற்றர்களை அமைத்திருந் தமையால், படையெடுப்புச் செய்தி நள்ளிரவிலேயே கட்ட பொம்முவுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. கோட்டை யின் மீதிருந்த வீரமுரசங்கள் விண்ணதிர முழங்கின. வெளியிடங்களிலிருந்த வீரர் அனைவரும் கோட்டைக்குள் கூடினர். இதற்குள் கம்பெனிப் படையும், கோட்டையை வளைத்துக்கொண்டது. திருச்செந்தூரிலிருந்த ஊமைத்துரை முதலியவர் களும் செய்தியறிந்து அணியணியாகப் பாஞ்சாலங் குறிச்சி வந்தார்கள். அவர்களைக் கோட்டைக்குள் விடாமல் தடுத்தது வெள்ளையர் படை. எனினும், ஊமைத்துரை முதலியவர், கோட்டைக்குள் நுழைந்து விட்டனர். இதற்குள் பானர்மன், ஆற்றூரில் இருந்த தானுபதிப் பிள்ளையைப் பிடித்துத் தருமாறு நூறு வீரர்களை அனுப்பினான். ஏற்கனவே செய்தியறிந்த தானுபதிப் பிள்ளை, கோட்டைக்குள் நுழைந்து கொண்டார். கோட்டையை முற்றுகை செய்த தளபதி பானர்மன், இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் தன்னிடம் வீரபாண்டியர் சரணாகதி அடையவேண்டு மென்றும், இல்லையேல் கோட்டையை இடித்துச் சிறைப் பிடிக்கப் போவதாகவும் இராமலிங்க முதலி யார் மூலம் வீரபாண்டியருக்குச் செய்தியனுப்பினான். தூது சென்ற இராமலிங்க முதலியார், வீரபாண்டியர்

3. Lt. Dollas, 4. Lt. Dormieux, 5. Lt. Blaku,
6. Lt. Brown, 7 Lt. Collins.

சரணாகதிக்கு இணங்க மறுத்ததைப் பானர்மனுக்குத் தெரிவித்தார். பானர்மன் கோட்டையைத் தாக்கும் படி கட்டளையிட்டான். பிரங்கிகள் தெற்கு வாயிலைத் தாக்கத் தொடங்கின. டல்லாஸ் மற்றொரு படையுடன் வடக்கு வாயிலைத் தாக்கினான். தெற்குப் புறத்து வாயிலைத் தகர்க்கத் தொடங்கிய படைக்கு லெப்டினன்ட் காலின்ஸ் தலைவனாயிருந்தான்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் வீரத் திருவாயில் வெள்ளையரின் குண்டுக்கு ஆற்றாது வீரிட்டுச் சாய்ந்தது. படைகளுடன் காலின்ஸ் கோட்டைக்குள் நுழைந்தான். தமிழ் வீரன் வெள்ளைத் தேவனது வேல், குதிரைமீது வந்த தளபதி காலின்ஸின் மார்பைத் துளைத்து ஊடுருவிச் சென்றது. காலின்ஸ் வீரிட்டலறிச் சாய்ந்து மடிந்தான். இந்நிகழ்ச்சி வெள்ளையருக்குப் பெருத்த நடுக்கத்தைத் தந்தது. கம்பெனிப் படைகளும் வீரபாண்டியன் படைகளும் ஏழு மணி நேரம் வீரப் போரிட்டன. கோட்டை கொலைக்களமாய் மாறியது.

ஏழு மணி நேரம் தொடர்ந்து கடும்போர் நடத்தியும் தன் எண்ணம் ஈடேறாதது கண்ட பானர்மன், மேலும் பல பிரங்கிகளையும் ஒரு படையையும் அனுப்புமாறு பாளையங்கோட்டைக்கு எழுதிக் கேட்டுக்கொண்டான். பானர்மன் போரை நிறுத்திக் கோட்டையை விட்டு வீரர்கள் வெளியேருத வண்ணம் பாதுகாப்புச் செய்யத்தொடங்கினான்.

இதற்கிடையில் வீரபாண்டியரும் தானாபதிப் பிள்ளை முதலியவரும் ஆலோசித்துத் திருச்சியிலிருந்

தும் பாளையங் கோட்டையிலிருந்தும் படைகள் வந்தால் எதிர்த்து நிற்பது கடினம் என்றும், எனவே, பல பாளையக்காரர்களையும் திரட்டிப் பெரும் போருக்குத் தமிழ் நாட்டைத் தயாராக்குவதே சரியானது என்றும் முடிவு செய்து, இரவு பத்தரை மணிக்குத் தம்பியர், தளபதிகள், தானாபதி முதலியவர் தொடரக் கட்ட பொம்மு கோட்டையை விட்டு வெளியேறிவிட்டார்.

பொழுது விடிந்ததும் வீரபாண்டியர் எங்ஙனமோ தப்பிவிட்டார் என்பதை அறிந்த பானர்மன், ஆத்திரங் கொண்டான். எனவே, வீரபாண்டியரைத் தேடிப் பிடிப்பதற்கு ஆட்களை அனுப்பினான். கட்ட பொம்மு வட திசை சென்றிருப்பார் என்று ஊகித்து, வடபாகங்களில் இருந்த பாளையத்தார் அனைவருக்கும் வீரபாண்டியருக்கு யாரும் ஆதரவு அளிக்கலாகாதென்றும், அவரைப் பிடித்துத் தருபவருக்குத் தக்க பரிசில் கொடுக்கப்படும் என்றும் கடிதம் அனுப்பினான். கம்பெனிக்கு வழிவழியாக அடிமை செய்து வாழ்வு பெற விரும்பிய எட்டயபுர மன்னனாகிய எட்டப்பன், இக்கடிதம் கண்டதும், வீரபாண்டியரைத் தன்னால் தேடிப் பிடிக்கமுடியுமென்றும், அதற்காக ஒரு படையை அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டிருந்தான். அதன்படி பானர்மனும் தளபதி டல்லாஸின் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பி வைத்தான்.

வீரபாண்டியர் கோட்டையிலிருந்து தப்பிய பின் அவர் தாயார், மனைவியார் முதலிய குடும்பத்

தினர் இருபத்திரண்டு பேர்களும் தமக்கு நட்பா யிருந்த டேவிஸன் துரையிடம் அடைக்கலம் புகுந் தனர். ஆனால், கம்பெனியாரின் பகைக்கு அஞ்சிய டேவிசன் அவர்களைக் கம்பெனியார் வசம் ஒப்பு வித்துவிட்டான்.

தமிழகத்தின் வீரப் புதல்வரான வீரபாண்டியர் கோலார்பட்டி பாளையக்காரரான ராஜகோபால் நாயக்கர் இல்லத்தில் தங்கியிருப்பதாக எட்டப்பனுக் குச் செய்தி கிடைத்தது. டல்லஸும் எட்டப்பனும் நூற்றுக் கணக்கான வீரர்களுடன் புறப்பட்டனர். நூற்றுக் கணக்கான வீரர்களுடன் எட்டப்பன் தம்மைச் சிறை பிடிக்க வருவதை மேல் மாடியில் நின்று கண்டுகொண்டார் கட்ட பொம்மு. தம்பிய யரும், தானாபதிப் பிள்ளை முதலிய வீரரும் வாளேந்தி வீரப் போர் புரிந்தனர். எட்டப்பன் படைகள் கலங்கி நின்றன. வெள்ளையன் படையும் விலவிலத் தது. இக்கடும் போரில் இரு தரப்பிலும் பலர் மாண்டனர். இறுதியில் வீரபாண்டியர், ஊமைத் துரை உட்பட அறுவர் குதிரையேறித் தப்பி விட்டனர். ஆனால், தானாபதி முதலாக முப்பத்து நான்கு வீரர்கள் பிடிபட்டனர். இவர்கள் சிக்கியது பானர்மனுக்கு ஓரளவு மகிழ்ச்சியைத் தந்த தாயினும், வீரபாண்டியர் தப்பியது வருத்தத்தையே கொடுத்தது. இதற்காக எட்டயபுரத்தார் வெள்ளைய ரிடம் சன்மானங்கள் பெற்றனர். வெள்ளையருக்கு எதிராக வீரபாண்டியரைத் தூண்டியது தானா பதியே என்று கருதிய பானர்மன், அவரது தலையை வெட்டிப் பாஞ்சாலங்குறிச்சி மக்கள்

காணப் பவனி வருதல் வேண்டும் என்று கட்டளை இட்டான். ஆனால், தண்டனையை நிறைவேற்று தல் தள்ளி வைக்கப்பட்டது. நாகலாபுரப் பாளையக் காரனான சௌந்தரபாண்டியனையும், வீரபாண்டிய ருக்கு உடந்தையாய் இருந்தான் என்று குற்றம் கூறிச் சிறை செய்தான். இவ்விருவரையும் விசா ரிப்பதற்காகப் பாளையக்காரரனைவருக்கும் அழைப்பு அனுப்பி அவர்களை வருவித்தான். இங்ஙனம் அழைத்தது மற்றப் பாளையக்காரர்களுக்கு அச் சத்தை உண்டாக்கவும் தான் நேர்மையாக நடந்து கொள்வதாகப் பிறர் நினைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதற்குமாம். விசாரணையில் தானாபதிப் பிள்ளை, தாம் கம்பெனிக்கு எதிராகச் சதி செய்தது மெய்யே என்றும், அதற்காகத் தாம் வருத்தம் தெரிவிப்பதாக வும் கூறினர். சௌந்தர பாண்டியன் மட்டும் வருத் தம் தெரிவிக்கவும் மறுத்துவிட்டான். பானர்மன், இவ்விருவருக்கும் தூக்குத் தண்டனை அளித்ததோடு, இவர்களுடைய பொருள்களைப் பறிமுதல் செய்யுமாறும் கட்டளையிட்டான். கட்டளைப்படி சௌந்தர பாண்டி யனை இராமநாதபுரத்தைச் சேர்ந்த கோபாலபுரத்தி லும் தானாபதிப் பிள்ளையை நாகலாபுரத்திலும் தூக்கிலிட்டுக் கொன்றனர். தானாபதிப் பிள்ளை யினது தலையை மட்டும் அரிந்துகொண்டு உடலை நாகலாபுரத்தில் எறிந்து நாய் நரிகளுக்கு இரை யாகும்படி செய்து தலையைப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையின் முன்னே ஈட்டி முனையில் மாட்டி நிறுத்தி வைக்கும்படி பானர்மன் கட்டளையிட்டான். இதனால், தென்னாட்டு மக்கள் வெள்ளையரின் கொடு

மையைக் கண்டு நடுங்கினார்கள். இதுவேயன்றி இவ்விருவரின் குடும்பத்தார்களும் உறவினர்களும் சிறை செய்யப்பட்டார்கள். மற்றும் நாகலாபுரம் ஜமீந்தார் சாத்தாரப்பப் பிள்ளை, கோலார்ப்பட்டி ஜமீந்தார் சௌந்தரலிங்க நாயக்கர், குளத்தூர் தானாபதி ஆறுமுகம் பிள்ளை, ஏழாயிரம் பண்ணைத் தானாபதி கோமதிநாயகம் பிள்ளை ஆகிய ஐவரையும் கம்பெனியார் சிறை செய்தனர். இந்நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின் வீர பாண்டியர் ராஜத்துரோகி என்றும், அவருக்கு அடைக்கலம் கொடுப்பவர் தம்பாளையத்தை இழப்பதோடு தூக்குத் தண்டனையும் அடைவர் என்றும், காட்டிக் கொடுப்பவர் தக்க சன்மானம் பெறுவர் என்றும் நாடெங்கும் செய்தி பரப்பினான் பானர்மன்.

மேலும், இனிப் பாளையக்காரர்களின் பாதுகாப்பைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டதால், தென்னாட்டவர் யாரும் ஆயுதங்களை வைத்திருக்கவோ தயாரிக்கவோ கூடாது என்றும், அங்ஙனம் வைத்துக்கொள்வது சட்ட விரோதமான தென்றும், ஆயுதங்களைத் தன் வசம் ஒப்புவித்துவிட்டு அவற்றிற்குத் தக்க பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், பாளையப்பட்டு மக்களில் எவரேனும் ஆயுதம் வைத்திருப்பாராயின், அதற்குப் பாளையக்காரரே பொறுப்பாளியாவாரென்றும், இக்கட்டளையை மீறி நடக்கும் குற்றவாளிகள் மரண தண்டனைக்குள்ளாவார்கள் என்றும், இக்கட்டளையைச் செப்புத் தகட்டில் பொறித்து மக்கள் அனைவரும் பார்க்கும் இடங்களில் பாளையக்காரர்கள் வைக்கவேண்டும் என்றும் உத்தரவிட்டான் பானர்மன்.

இஃது இங்ஙனமாகப் புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த எல்லையிலுள்ள காடுகளில் கட்ட பொம்மு தங்கியிருப்பதாகவும், அங்கு ஒரு பெரும்படைச் சேகரிப்பு நடந்துகொண்டிருப்பதாகவும், விரைவில் அவர்கள் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு வர இருப்பதாகவும் பானர்மனுக்குச் செய்தி கிடைத்தது. கட்ட பொம்மு புதுக்கோட்டையில் இருந்தால், அவரைப் பிடிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று பானர்மன் புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானுக்குக் கடிதம் எழுதினான். இச்செய்தியைக் கேட்ட புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் பூரிப் படைந்தான். கட்ட பொம்முவைக் காட்டிக் கொடுத்துக் கம்பெனியாரின் தயவைப் பெறலாம் என்று அடிமைக் குட்டையில் ஊறிய அவன் மனம் மகிழ்ந்தது. தம் நேரில்லாத் தமிழக வீரரைச் சுயநலத்தாற் குறையாடத் துணிந்தான் ; புதுக்கோட்டை முழுவதும் ஒற்றர்களை ஏவித் துப்பறியச் செய்தான் தமிழகத் துரோகி தொண்டைமான்.

கட்ட பொம்மு புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த திருக்களம்பூரில் தங்கியிருந்தார். அவரும் தம்பியாரும் ஏறிவந்த குதிரைகள் நெடுவழி வந்தமையின், களைப்புற்று வீழ்ந்து இறந்தன. வீரபாண்டியர் தொண்டைமானின் மனநிலையை அறியாது தமக்கு இதம் செய்யும் நண்பனாக எண்ணிப் புதுக்கோட்டை சென்று அவனைக் காண எண்ணினார். ஆங்கிலேயனது நற்பேறு வீரபாண்டியரின் மனத்தை மாற்றியது போலும்! அவர் புதுக்கோட்டைக்குப் போகும் வழியிலேயே புதுக்கோட்டை மன்னன் ஏவி

யிருந்த சிப்பாய்களைச் சந்தித்தார். அவ்வீரர்களுக்குத் தலைவனாய் இருந்த முத்து வைரவ அம்பலக் காரன், தன் உள்ளத்திலிருந்த கள்ளத்தைக் காட்டாமல், “எங்கள் மன்னர் உங்களைக் கண்டு அழைத்து வரும்படி அனுப்பி வைத்தார். உங்களை வழியிலேயே காண நேர்ந்தது எங்கள் நல்வினைப்பயனே!” என்று பல்லைக் காட்டிப் பரிவுடன் கூறினான். வஞ்சமறியாத நெஞ்சராகிய வீரபாண்டிய மன்னர், அவர்களுடன் புறப்பட்டுப் புதுக்கோட்டையை அடைந்தார்.

“மானம் சிறிது ; வாழ்வு பெரிது,” என்றெண்ணிய தொண்டைமான், தளபதி பானர்மனுக்கு “வீர பாண்டியனை நாங்கள் தேடிக் கடும்போர் புரிந்து சிறை செய்திருக்கிறோம். உடனே படையுடன் வந்து கைப்பற்றிப் பேரகவும்,” என்று செய்தி அனுப்பினான். செய்தி கேட்ட பானர்மன், மட்டில்லா மகிழ்ச்சி கொண்டான் ; பெரும் படை ஒன்றைப் புதுக்கோட்டைக்கு 1799 அக்டோபர் முதல் தேதியன்று அனுப்பி வைத்தான். அதில் கம்பெனியின் போர் வீரர்களேயன்றி எட்டயபுரத்து வீரரும் நிறைந்திருந்தனர். வெள்ளையர் படை புதுக்கோட்டை வரும் வரை தொண்டைமான் அளவற்ற உபசாரங்கள் செய்ததோடு விடை பெற்றுச் செல்லப் பன்முறை முயன்ற வீரபாண்டியரை, “என்ன அவசரம் ? இன்னும் சில நாள் இங்குத் தங்கிச் செல்லலாம்,” என்று வஞ்சகமொழி கூறித் தடுத்து நிறுத்தியிருந்தான்.

தொண்டைமானின் ஏற்பாட்டின்படி எண்ணெய் முழுகி இன்சுவையருந்தி மாளிகையின் மேற்குப்பகுதியில் அமர்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தார் ஆண்

டகை வீரபாண்டியர். பானர்மனின் படைகள் மாளிகையைச் சூழ்ந்துகொண்டன. படையினரில் பலர் வீரபாண்டியர் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மேல் மாடிக்கு விரைந்தனர். வீரபாண்டியரும் தம்பியரும் விழித்தெழுந்தனர். வேல் தாங்கிய ஆயிரக் கணக்கான படைகள் மாளிகை முழுதும் நிறைந்திருந்ததோடு மாளிகைக்கு வெளியிலும் கூடியிருந்தனர். படை வலியும் துணையும் அற்ற பாண்டியர், பல்லும் நகமும் இழந்த பாய்புவியை ஒத்தார் ; திகைத்தார் ; சிறிது நேரத்தில் திகைப்பு நீங்கி நகைத்தார் ; வீரச் சிரிப்புடன், “வெறுங்கையோடு நிற்கிறோம் ; உங்கள் எண்ணம் எதுவோ அதன்படி செய்யலாம்,” என்றார். கடுமீ போரை எதிர்பார்த்த வீரர்கள், வீரரது வலியற்ற நிலைகண்டு கையில் விலங்கிட்டார்கள். வீரவாள் பிடித்த வேந்தருடைய கைகள் இரும்பு விலங்குகள் ஏற்றன. தமிழ் மக்களின் தனிப்பெரும் தலைவரான வீரபாண்டியரைத் தமிழ் மக்களுள் ஒருவனாகிய தொண்டைமான் காட்டிக் கொடுத்ததைக் கண்ட தமிழ்த்தாயின் தலையும் வெட்கத்தால் கவிழ்ந்தது.

அண்டையிலிருந்த ஊமைத்துரை ஆத்திரங்கொண்டார். “அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை. ஆதலின், அமைக,” என்று தம்பிக்கு ஆறுதல் கூறி விட்டு, “நண்பர் விஜயரகுநாதத் தொண்டைமான் எங்கே ? நண்பர் தொண்டைமான் என்பால் கொண்ட அன்பு மறத்தற்கரியது ! நம்பி வந்தவருக்கு இது போன்ற நல்லுதவி புரிபவர் வேறு யாரிருக்கிறார்கள் ? அவரைக் காண என் கண்கள் விரும்பு

கின்றன!” என்று காவலர்களை வீரபாண்டியர் கேட்டார். தமிழகத்திற்கு அழியாப் பழிதேடிய தொண்டைமான், வீரபாண்டியரைக் காணவும் அஞ்சினான். வீரபாண்டியருக்கு இல்லை என்ற பதிலே கிடைத்தது. “நாழியாகிறது; நான் போகிறேன்; தொண்டைமானுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவியுங்கள்,” என்று கூறிக்கொண்டு வீரர்களுடன் புறப்பட்டார் வீரபாண்டியர்.

“இனிய உளவாக இன்றாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று,”

என்னும் அருமறையை உரிமையாகப் பெற்ற பாண்டியர், ஆத்திரங்கொண்ட நிலையிலும் இன் சொல்லின் மூலம் தமது எரிச்சலைக் காட்டி மறைந்தார். வீரபாண்டியரோடு ஊமைத்துரை, முத்தையா, குமாரசாமி, முத்துக்குமாரசாமி வீரண்ணமணியக்காரன் என்பவர்களும் பிடிபட்டார்கள்.

மேஜர் பானர்மன் வீரபாண்டியன் சிறைப்பட்ட செய்தியைச் சென்னை கவர்னருக்கு அனுப்பி, கட்டளையை எதிர் பார்த்திருந்தான். கொடுங்கோலும் வஞ்சகமும் துணையாகக்கொண்ட ராபர்ட்டுக் கிளைவின் மகனான லார்டு எட்வர்டு கிளைவே அப்போது கவர்னர் பதவியிலிருந்தான். அவன் பாளையக்காரரனைவரையும் கூட்டி, பகிரங்க விசாரணை செய்து, வீரபாண்டியரைத் தூக்கிலிடும்படி கட்டளையிட்டான்.

1. Robert Clive

இக் கட்டளைப்படி 16-10-1799 காலை 10 மணிக் குக் கயத்தாற்றில் அவை கூட்டப்பட்டது. பாளையக்காரரனைவரும் உயிரற்ற பதுமைகளைப் போல அமர்ந்திருந்தனர். வீரபாண்டியர்மீது கம்பெனியின் சார்பாக, பானர்மன் கீழ்க்காணும் குற்றங்களைப் படித்தான் :

“பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக்காரரான வீரபாண்டியர் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆணைப்படி வரி செலுத்த மறுத்தது ஒரு குற்றம்.

“கலெக்டர் லூஷிங்டன் பேட்டிக்கு அழைத்த போதெல்லாம் ஆரவாரமான படைகளோடும் உடைவாளோடும் வர அனுமதித்தாலன்றிப் பேட்டி காண இயலாது எனக் கூறிக் கம்பெனியை அவமதித்தது மற்றொரு குற்றம்.

“கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிப் படைகளை எதிர்த்துப் போரிட்டுக் காலின்ஸ் உட்படப் பல கம்பெனி வீரர்களைக் கொன்றது பின்னும் ஒரு குற்றம்,” என்று மூன்று குற்றங்களைச் சாட்டி இதை உறுதிப் படுத்தத் தளபதி பானர்மனின் மொழி பெயர்ப்பாளனாகிய இராமலிங்க முதலி, மற்றும் பானர்மனின் ஹாவில்தாராகிய இபுரஹிம்கான், கம்பெனியின் கீழ்த்தர அதிகாரியாகிய சுவாமி, வீரபாண்டியரின் உறவினருள் ஒருவனாகிய கெடி வெட்டூர் நாயக்கன் ஆகிய நால்வரையும் விசாரணை செய்து குற்றங்களை மெய்ப்பித்தான்.

நீதிபதியாய் அமர்ந்திருந்த பானர்மன், “உம் மீது சாட்டப்பட்டுள்ள குற்றங்களுக்கு நீர் கூறும்

பதில் என்ன? ” என்று கேட்க, வீரபாண்டியர் கீழ் வருமாறு பதிலளித்தார் :

“இங்குச் சாட்சிகள் கூறியவை அனைத்தும் உண்மையே. ஆனால், நான் அவற்றைக் குற்றங்களாகக் கருதவில்லை. பாஞ்சாலங்குறிச்சியை ஆண்ட பாண்டியர் மரபின் வேந்தர்களாகிய நாங்கள், எந்தக் காலத்திலும் எவரது கட்டுப்பாட்டுக்கும் அடங்கி வாழ்ந்ததில்லை ; வரி செலுத்தியதும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட பாண்டியர்கள் வழி வந்த நான், அந்நிய ராகிய உங்களுக்கு எப்படி வரி செலுத்துவேன்? அப்படி வரி செலுத்த ஒப்புக்கொண்டிருந்தால், அது தான் என் குற்றம் ஆகும்.

“தேடி வந்தவர்களை வரவேற்று மகிழ்விப்பது தான் எங்கள் வழக்கம். பிறரை வலிந்து சென்று பார்ப்பது எங்கள் பாண்டிய மரபுக்கு இல்லாதது. ஆகவே, நான் கலெக்டரைப் பேட்டி காண மறுத்தது குற்றமாகாது.

“பாஞ்சாலங்குறிச்சி எனது உரிமைத் திருநாடு. அதைப் பிறர் தாக்கும் பொழுது எதிர்த்துப் போரிட்டது எப்படிக் குற்றமாகும்? பகைவர்கள் தாக்கும் போது அதைப் பார்த்துக்கொண்டு வீண்பொழுது போக்கியிருந்தால், அதுதான் குற்றமாகும். ஆகவே, நீங்கள் நான் செய்த செயலைக் குற்றம் என்று கூறுவதுதான் குற்றம்.”

வீரபாண்டியர் கை விலங்குடன் கைதிக் கோலத்தில் நின்றிருந்தும், அவர் தம் கனல் கக்கும் சொற்களைக் கேட்ட பானர்மனின் நெஞ்சம் அஞ்சியது.

முடிவில் வெள்ளைத் தளபதி, நீதியின் பேரால் வீரபாண்டியருக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதித்திருப்பதாகத் தீர்ப்புக் கூறினான்.

“உச்சமீது வானிடிந்து விழுகின்ற போதிலும் அச்சமில்லை! அச்சமில்லை!” என்று அதிர முழங்கிய தென்னாட்டு மன்னரது வீரவுரை கேட்ட பாண்டியப் பட்டார் அனைவரும் நெஞ்சம் திடுக்கிட்டனர். தீர்ப்புக் கூறிய ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பின் தமிழகத்தின் வீர உருவாய் விளங்கிய உத்தமரைக் கொல்வதற்கு முற்பட்டனர். வீரபாண்டியரை அருகிலிருந்த புளிய மரத்தில் தூக்கிலிடுவதற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது.

ஆங்கிலேயரது அடியை வருடி ஆதிக்கம் பெற விரும்பிய எட்டப்பனும், காட்டிக் கொடுத்துக் கண்ணியம் பெற நினைத்த தொண்டைமானும், மற்றும் பாண்டியக்காரரனைவரும் சூழ்ந்து நிற்க, வீரபாண்டியர் தூக்கு மரத்தை அணுகினார். பாண்டியக் காரரனைவரையும் பார்த்துக் குறுநகை புரிந்தார் ; “நான் வீரனாக மாளப்போகிறேன், என்னை வருங்காலத் தமிழகம் வாழ்த்தும். நீங்கள் கோழைகளாகி அந்நியருக்குக் குற்றேவல் செய்கிறீர்கள். நான் இன்று சாகிறேன். நீங்கள் நாளை சாகப் போகிறீர்கள். நான் மானத்தோடு சாகிறேன். நீங்கள் மானம் இழந்து சாகப் போகிறீர்கள்.

‘ஒட்டார்பின் சென்ரெருவன் வாழ்தலின், அந்நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று’

என்ற திருமறையை உங்கள் செவிகள் கேட்டதில்லையா? வெள்ளையருக்கு அஞ்சி நிற்கும் வீணர்

களே, மானம் இழந்த பின் வாழ்வதும் ஒரு வாழ்வா!” என்று கூறிய வண்ணம் வீரபாண்டியர் தூக்கு மரத்திலே ஏறினர்.

பாளையப் பதுமைகள் மட்டும் கண்களைத் திறந்த வண்ணமே நின்றன. இதற்கிடையில் இரண்டு வீரர்கள் அவரைத் தூக்கிலிட முற்பட்டனர். வீரபாண்டியர் அவர்களை உதறி விட்டுத் தாமே ஏணி நாற்காலியில் ஏறிக்கொண்டார்; கூட்டத்தைச் சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்த்தார்; ஆசைத் தம்பி; இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் உற்ற உதவியாய் இருந்த தம்பி—தம்பியுடையான் படைக்கஞ்சான் என்ற பழமொழியை உறுதிப்படுத்திய தம்பி, ஊமைத் துரையை ‘ஆவி பிரியுமுன் ஒரு முறையாவது கண்டு மகிழலாம்,’ என்ற எண்ணத்தோடு பார்த்தார். தம்பியைக் காணவில்லை. பாண்டியரது உள்ளம் கொல்லன் உலை போலக் கொதித்தது.

“இவ்வெள்ளை மனிதனுக்கு முன் கைதியாய் நிற்கவும், இவன் முடிவுப்படி இப்புளிய மரத்தில் தொங்கித் துடித்து மாளவும் நேர்ந்துள்ள இந்நிலை கண்டு நான் வருந்தவில்லை; ஆனால், என் கோட்டையைப் பாதுகாத்துப் பகைவரைப் பாடழித்துப் போர் முனையில் பகைவரால் வெட்டப்பட்டு வீரமரணம் அடைந்திருப்பேனேயானால், எம் பாண்டியர் குடிக்கும், இந்நாட்டுக்கும் வீரம் தேடித் தந்திருப்பேன்! நான் அந்த வாய்ப்பை இழந்ததற்காக வருந்துகிறேன். அந்நியரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து எனது தாய்நாடு மீள வேண்டும் என்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு ஆசை எதுவும் இல்லை. என்றவது

ஒரு நாள் இந்நாட்டு மக்கள் வெள்ளையரை விரட்டியே தீருவார்கள்!” என்னும் வீர மொழிகளைக் கூறினர்.

கன்னித் தமிழ் நாட்டு மன்னர் கட்ட பொம்மு வரையாது வழங்கிய தம் வலக்கரத்தால் தூக்குக் கயிற்றை எடுத்துப் பொன்னும் மணியும் தாங்கிய தம் கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டார்; மறு நொடியில் தம்மைத் தாங்கியிருந்த நாற்காலியைக் காலால் உதைத்துத் தரையில் உருட்டினார்.

“மருந்தோமற்று ஊன்ஓம்பும் வாழ்க்கை,
பெருந்தகைமை

பீடழிய வந்த இடத்து?”

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி.

புரட்சி வீரர் கட்ட பொம்முவின உடல் புளிய மரத்தில் தொங்கியது. பிற நாட்டார் இடும் பிச்சைக்கு இச்சகம் பேசும் அடிமைத் தமிழகத்தில் அவர் வாழ விரும்பாமல், உரிமையோடு இறந்தார். அது கண்டு மக்கள் யாவரும் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினார்கள். அவரது உடல் தக்க மரியாதைகளுடன் கொளுத்தப்பட்டது.

“வீரநாயகா! விண்ணுலகு அடைந்தையோ?” என்பார்;
“பாரையாண்டுறு பாண்டியா! மாண்டையோ?” என்பார்;
“மாரனும் எனும் வடிவனே! மாய்ந்தையோ?” என்பார்;
ஆரவே அழுது அழலினை மூட்டினார் அகத்தே.”

“கோழைகளாய் நின்று கூழைக்கும்பிடு போடும் பாளையக்காரர் அனைவரும் கோழைகளாய் மண்டி ஒண்டி இருக்கிறார்களே! அதிகாரிகளை அண்டி

யாவது உதவி வேண்டவில்லையே ! இவர்களும் தமிழகத்து மன்னர்கள் தாமா ? மானங்கெட்ட மடையர்கள் !” என்பன போலப் பலவாறு மனம் புழுங்கிக் கூறி மறுகிறார்கள் மக்கள்.

தன் கணவர் தாய் நாட்டு மானங்காக்க உற்ற போரில் உயிர் விட்டார் என்பது கேட்ட வீரசக்கம் மாள், மனம் உடைந்து,

“அடுத்த ஒரு வளைக்காக்க ஆருயிரும்
அருங்கினையும் அரசும் அந்தோ !
கொடுத்துநின்ற குலமகனே ! உலகமெலாம்
நனிகாணக் கொண்ட என்னைத்
தடுத்தாண்டு கொள்ளாமல் தள்ளிவிட்டுச்
சென்றனையே ! தகவோ சொல்லாய் !
எடுத்தாண்ட வில்லாளா ! இல்லாளை
எடுத்தாளல் இனிதே அன்றோ ?”

என்று கதறினாள்.

தூக்கிடும் நேரத்தில் தான் இருந்தால் என்ன நேருமோ என்றஞ்சிய வெள்ளையன், கட்டளையைப் படித்தவுடன் தக்க பாதுகாப்போடு தன் இருப்பிடம் சேர்ந்தான். அடைக்கலம் புகுந்த அன்பனைக் காட்டிக் கொடுத்த புதுக்கோட்டையாளை வெள்ளையர் மறக்கவில்லை. அது வரை கம்பெனிக்கு வரி செலுத்தும் பானையப்பட்டாய் இருந்த புதுக்கோட்டை, ‘தனியரசு’ என்று பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. என்றும் தங்களுக்கு அடிமையாய் இருந்த எட்டப்ப நாயக்கனுக்குச் சிவஞானபுரம் என்னும் சிற்றூரைக் கம்பெனியார் பரிசாகத் தந்தனர். 21-10-1699இல்

கயத்தாற்றில் தங்கியிருந்த பானையக்காரர் அனைவரையும் பானர்மன் கூட்டிக் கம்பெனியாரின் சார்பாக ஒரு கட்டளையைப் படித்தான்.

அதன்படி, பானையக்காரர் அனைவரும் ஆயுதங்களைக் கம்பெனியார் வசம் ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்றும், தங்கள் கோட்டைகளை அடியோடு இடித்துத் தகர்த்துவிட வேண்டுமென்றும், இக்கட்டளையை எதிர்த்தவர்கள் கொலைத்தண்டனைக்கு உரியவர்கள் ஆவார்கள் என்றும் அறிவித்தான். அதன்படி வீர பாண்டியர் இறந்த ஏழு நாட்களுக்குள் திருநெல் வேலிச் சீமையிலிருந்த நாற்பத்திரண்டு கோட்டைகளும் தகர்க்கப்பட்டுவிட்டன. பாஞ்சாலங்குறிச்சி, நாகலாபுரம், ஏழாயிரம் பண்ணை, குளத்தூர், காடல் குடி ஆகிய பானையங்கள் கம்பெனியின் நேரடி நிர்வாகத்திற்கு வந்தன. பானையங்களின் அரசு விருதுகள், அதிகாரங்கள் முதலியன பறிக்கப்பட்டன. பானையக்காரர் அனைவரும் பல்லைப் பறிகொடுத்த பாம்பு போல் ஒடுங்கினர். இத்தனை கொட்டமும் நடத்திய பானர்மன், மேலும் தான் இந்தியாவில் இருப்பது ஆபத்துக்குரியது என்பதை அறிந்து, இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

12

ஊமைத்துரை

பாஞ்சாலங்குறிச்சி மன்னர் வீரபாண்டியக் கட்ட பொம்முனைவக் கயத்தாற்றில் தூக்கிலிட்ட பின் மாதங்கள் பதினாறு கடந்துவிட்டன. ஊமைத்துரை முதலியவர் பாளையங்கோட்டைச் சிறையில் அடை பட்டிருந்தனர். வீரர்களின் இரத்தம் கொதித்தது. ஆங்கிலேயர்களின் செய்கை மறக்குடி மக்களின் மனத்தை நொடிக்கு நொடி வருத்திக்கொண்டே இருந்தது. மக்களின் உயிராய் அமைந்த மன்ன ரைப் பிரிந்த மக்கள் தவித்தார்கள்; பழிக்குப் பழி வாங்கியாவது தங்கள் கடமையைச் செய்ய முற்பட் டார்கள்.

நாட்டுப் பற்று மிக்க புரட்சிக் கூட்டம் ஒன்று உருவாகிப் பாளையங்கோட்டைச் சிறையில் இருந்த பாண்டிய மரபினரை மீட்டு வந்து, மீண்டும் அரச ராக்கி, ஆங்கிலேயரை அழிப்பது, அல்லது தம் உயிரை அருஞ்சமரில் முடிப்பது என்று உறுதி கொண்டது. புரட்சி வீரர்கள் மணியாச்சி என்ற

ஊரின் அருகிலுள்ள ஓட்டந்தம் என்னும் சிற்றூரில் இரவு நேரங்களில் கூடிப் புரட்சிக்கான திட்டங்களை வகுத்தார்கள். இத்திட்டத்தின்படி 2-2-1801இல் விறகு விற்பவர், வழிப்போக்கர், பிச்சைக்காரர், துறவியர் போன்ற மாறு வேடங்களில் புரட்சிப் படை பாளையங்கோட்டைக்குள் நுழைந்தது. இரவு வரும் வரை வீரர்கள் அயலிலே திரிந்திருந்து, மாலைப் பொழுதானவுடன், சிறையைத் தகர்த்து ஊமைத் துரை முதலிய வீரச் செல்வர்களை மீட்டு வந்ததோடு, பாளையங்கோட்டையே நடுங்குமாறு கலக்கிவிட்டனர். பாளையங்கோட்டை வீதிகளில் ஆயுதம் தாங்கிய புரட்சி வீரர்கள், “வெள்ளையர் ஆட்சி ஒழிக! வீர பாண்டியர் குடி வாழ்க!” என்று வீர முழக்கம் செய்தார்கள்.

“இங்ஙனம் பாளையங்கோட்டைச் சிறை தகர்க் கப்பட்டபோது, அங்கிருந்த கம்பெனியைச் சேர்ந்த வெள்ளையர் இருபதின்மருக்கும் குறைந்தவராவர். அவர்களும் அன்று தளபதி மெக்காலே வீட்டில் நடந்த விருந்துக்குப் போயிருந்தார்கள். அன்று மட்டும் புரட்சி வீரர்கள் மெக்காலே வீட்டை முற்றுகையிட்டிருந்தால், அங்கிருந்த வெள்ளையர் அனைவரையும் அழித்திருக்க முடியும். மீண்டும் திருச்சியிலிருந்து கம்பெனியின் படை தென்னாடு வருவதற்குள் புரட்சி வீரர்களின் கை ஓங்கியிருப்பின், நம் நாட்டு வரலாறே வேறு முறையில் அமைந்திருக் கும். ஆனால், போதுமான திறமையும் பயிற்சியும் இல்லாது நாட்டுப் பற்றென்றையே மூச்சாகக் கொண்டிருந்த புரட்சி வீரர்கள், ஊமைத்துரையின்

தலைமையில் பாஞ்சாலங்குறிச்சி நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்; அன்று இரவு விடிவதற்குள் முப்பது கல் தொலைவைக் கடந்து பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் அருகிலுள்ள ஒட்டப் பிடாரத்தை அடைந்தார்கள்; அங்குத் தங்கி, மேலும் செய்ய வேண்டுவனவற்றைப் பற்றித் திட்டமிட்டார்கள். “வெள்ளையரால் வீழ்த்தப்பட்ட பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையை மீண்டும் எழுப்புவது; கம்பெனிப் படைகளை எதிர்த்துப் போராட மக்களுக்கு உணர்ச்சியும் பயிற்சியும் அளிப்பது, வெள்ளையரால் கைப்பற்றப்பட்ட பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையத்தையும், வேறு பாளையங்களையும் போரிட்டுக் கைப்பற்றுவது” என்ற மூன்று திட்டங்களையும் வகுத்துக்கொண்டார்கள். இம்மூன்று திட்டங்களையும் நிறைவேற்ற நாட்டு மக்களனைவரும் முனைந்து நின்றதோடு, பாளையக்காரர்களில் பலரும், சின்னப் பேந்திரன் முதலிய செல்வந்தவரும் முன் வந்தனர். பொருள் திரண்டது; படை வலுத்தது; வீரத் தமிழர் அனைவரும் வீறுகொண்டெழுந்தனர்.

அது சமயம் கம்பெனிப் படைத் தலைவனாய் இருந்த மெக்காலே, சிறையினின்றும் தப்பிய ஊமைத்துரை முதலிய புரட்சி வீரர்களைப் பிடித்து வருவதற்காக 900 துப்பாக்கி வீரர்கள், குதிரை வீரர்கள், பிரங்கிப் படையினர் ஆகிய பெரும் படை யொன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்தான். இப்படை பாஞ்சாலங்குறிச்சி நோக்கி வரும் வழியிலுள்ள சூலைய நல்லூரென்னுமிடத்தில் கூடாமடித்து உணவு தயாரித்துக்கொண்டிருந்தது. அது சமயம் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட புரட்சி வீரர்கள் அவர்களைத் தாக்கி

கிக் குலை நடுங்கும்படி செய்துவிட்டார்கள். இத்தாக்குதல் நிலைத்திருந்தது ஒரு மணி நேரமாயினும், மிகக் கடுமையாய் இருந்ததோடு, புரட்சி வீரர்கள் நாற்பதின்மரையும், கம்பெனியாரில் அறுவரையும் உயிரிழக்கச் செய்தது. மீண்டும் புரட்சிப் படை இரவு ஒன்பது மணிக்குக் கம்பெனிப் படையைக் கலக்கத் தொடங்கியது. இரவு முழுவதும் புரட்சி வீரர்களுக்கும் கம்பெனிப் படைக்கும் போர் நிகழ்ந்தது. இதனால், கம்பெனிப் படைக்கு வீரம் வில விலத்து, அச்சம் அதிகரித்தது. கம்பெனிப் படையினர் மறுநாள் காலை புறப்பட்டுப் பத்து மணிக்குப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் கால் வைத்ததும் கலங்கி நின்றனர். இக்கலக்கத்திற்குக் காரணம், தளபதி பானர்மன் கட்டளைப்படி தரைமட்டமாக்கப்பட்ட பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை மீண்டும் தலை தூக்கி நின்றதேயாம்.

இக்கோட்டை நாட்டுப் பற்றுக் கொண்ட மக்களின் ஆர்வத்தால் கட்டப்பட்டது. இக்கோட்டை இரண்டே வாரங்களில் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. கோட்டை கட்டும் வேலையில் ஈடுபட்டவர்கள் இருபதினாயிரவர்க்கு மேற்பட்ட வீரர்கள். இக்கோட்டையை எழுப்பப் புரட்சி வீரர்கள் பட்ட பாடு சிறிதன்று. முன்னிருந்த கோட்டையைக் காட்டிலும் புதிய கோட்டை உரம் வாய்ந்தது என்பதைப் பின்னால் நடந்த பிரங்கித் தாக்குதல்கள் மெய்ப்பித்தன. ஆண்டுக் கணக்கில் அரும்பாடு பட்டு அமைக்க வேண்டிய கோட்டை, இரு வாரங்களில் எழுந்து நின்றது என்றால், அந்நாட்டு மக்களின் நாட்டுப்

பற்றுக்கு ஓர் எல்லையுண்டோ? இக்கோட்டை பனஞ் சாற்றினால் பிசைந்த மண்ணைக் கொண்டு கட்டப் பட்டதாகும்.

கோட்டை இவ்விதம் எழுந்து நிற்கும் என்று அறியாத கம்பெனியார், கோட்டையைக் கண்டு திகைத்துக் கோட்டைக்கு ஒரு மைல் தூரத்தில் கூடாரமடித்துத் தங்கினர். இரவு நேரத்தில் கோட்டையைத் தாக்கலாமென்பது அவர் தம் எண்ணமாகும். இதற்குள் மெக்காலே பாஞ்சாலங்குறிச்சியாரின் நிலைமையை அறிவதற்காக ஒற்றரை ஏவி இருந்தான். ஒற்றர்கள், இரவுப் பொழுதானவுடன் கோட்டையிலிருந்த ஐயாயிரம் புரட்சி வீரர்கள் கம்பெனியாரைத் தாக்கத் திட்டமிட்டு இருந்ததாகக் கூறினார்கள். இதைக் கேட்ட மெக்காலேயின் உள்ளம் நடுங்கியது. அவன் எப்படியாவது புரட்சி வீரர்களுக்கு அகப்படாமல் தப்பிவிட வேண்டுமென்று முடிவு செய்துகொண்டு, பகல் இரண்டு மணிக்கே படையுடன் பாளையங்கோட்டைக்குத் திரும்பி விட்டான். இவ்வெற்றிகரமான பின் வாங்குதலை அறிந்த புரட்சி வீரர்கள், இப்படை பாளையங்கோட்டை போனவுடன் தங்களைத் தாக்கப் பெரும் படையுடன் வருவது உறுதி என்று எண்ணிக் கம்பெனிப் படையைக் கலக்கத் தொடங்கினார்கள். இரு தரப்பிலும் வீரர் பலர் மாண்டனர். முடிவில் கம்பெனிப் படை பாளையங்கோட்டையை நோக்கி ஓடத் தொடங்கியது. புரட்சி வீரர்களும் கோட்டையில் வந்து கூடினார்கள். புரட்சி வீரர்கள் வெற்றி அல்லது

வீழ்ச்சி என்ற துணிவுடன் இறுதிப் போரை எதிர் பார்த்து நின்றார்கள்.

இதன் பின் பாஞ்சாலங்குறிச்சியார் கம்பெனியோடு ஒத்துழைத்த பாளையங்கள் சிலவற்றைக் கைப்பற்றியதோடு, தூத்துக்குடியிலிருந்த கம்பெனியின் இந்திய வீரர்களையும் விரட்டியடித்து, அவர்களிடமிருந்த ஆயுதங்களையும் பறித்துக்கொண்டனர்; மற்றும் அங்கிருந்த இரு ஆங்கில அதிகாரிகளைச் சிறைப்பிடித்து, அவர்களுடைய சொத்துக்களையும் கைப்பற்றினர். அது சமயம் பாகட்டு¹ என்ற ஆங்கிலத் தளபதியின் மனைவி ஊமைத்துரையின் காலில் விழுந்து உயிர்ப்பிச்சை வேண்டினாள். பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் முடி சூடா மன்னனாகிய ஊமைத்துரை அபயக் குரலுக்கு ஆதரவு காட்டிச் சிறைப்பிடித்த வெள்ளையரை விடுதலை செய்ததோடு, அவர்களுடைய பொருள்களையும் கொடுத்தனுப்பிவிட்டான். பின்னர் அவன் காடல் குடி, ஸ்ரீ வைகுண்டம் முதலிய பாளையங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். பொது மக்களின் ஆதரவும் புரட்சி மக்களுக்குத் துணை செய்தது.

10-2-1801இல் பாஞ்சாலங்குறிச்சியிலிருந்து ஓடிய கம்பெனிப் படை, ஒன்றரை மாதத்தில் தன்னைப் பலப்படுத்திக்கொண்டு மீண்டும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியைத் தாக்க முற்பட்டது; கோட்டைக்கு மேற்கே நாற்பது அடி நீளமும், பதினைந்து அடி அகலமும், பதினாறு அடி உயரமும் உள்ள ஒரு பிரங்கி

1. Baggot

மேடையை எழுப்பி, அதன் மீது இரண்டு பிரங்கிகளை நிறுத்தி, கோட்டையின்மீதும் கோட்டையின் உள்ளிருந்தோர்மீதும் குண்டு மாரி பொழிந்தது. கம்பெனியாருடைய பல மணி நேரத் தாக்குதல் களுக்குப் பின் கோட்டையின் சுவர் சிறிது உடைபட்டது. ஆனாலும், கோட்டையின் சுவர் முற்றிலும் தகர்ந்துவிடவில்லை. கம்பெனி வீரர்கள் இடிபட்ட சந்துகளில் நுழைய முயன்றார்கள். புரட்சி வீரர் வேலாலும், ஈட்டியாலும், துப்பாக்கியாலும், கம்பெனி வீரர்களைக் கொன்று குவித்தனர். எண்ணற்ற கம்பெனி வீரர் இப்போரில் மாய்ந்தனர். இப்போரில் மாண்ட வீரர்களில் மிகுதியானவர்கள் எட்டயபுரத் தார்களே.

தம் முயற்சி வெற்றியைத் தராததை அறிந்த கம்பெனியார், கவலை கொண்டனர். கோட்டைத் தாக்குதலில் தோல்வியடைந்த கம்பெனி, தன் முகாம் சென்று இளைப்பாறியதோடு, பிணக்குவியலாகி இருந்த தன் வீரர்களின் உடலை அடக்கம் செய்வதற்காக வெள்ளை நிறச் சமாதானக் கொடியைக் காட்டிப் புரட்சி வீரர்களிடம் சமாதானம் வேண்டினது. வீரத்தமிழ் மரபில் வந்த வீரனாதலால், ஊமைத்துரை அறப்போரின் திறத்தை எண்ணி அதற்கு இசைந்தான். இச்செயலைக் கம்பெனியார் பிற்காலத்தில் பெரிதும் புகழ்ந்தனர். தளபதி மெக்காலே தன்னிடமிருந்த படைபலங்கொண்டு பாஞ்சாலங்குறிச்சியைக் கைப்பற்ற முடியாதென்றும், திருச்சியிலிருந்து பிரங்கியுடன் படைகளை அனுப்பி வைக்குமாறும் திருச்சியிலிருந்த கம்பெனித் தலைவருக்குச்

செய்தியனுப்பினான். அது கண்ட வெள்ளையர்குலை நடுங்கினர்; வீரபாண்டியரோடு சமாதானம் செய்துகொள்ளாததற்காக மிகவும் வருந்தினர். கர்னல் ஆக்னியூ¹ வின் தலைமையில் பல பிரங்கிகள் கொண்ட பெரும் படை ஒன்றைத் திருச்சியிலிருந்து பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு அனுப்பி வைத்தனர். படைப் பலம் வரும் வரை கோட்டைக்குள் இருந்த புரட்சி வீரர்களுக்கு உணவுப் பொருள்கள் கிடைக்காதபடி தடை செய்து வந்ததோடு, கோட்டையினின்றும் வீரர்கள் வெளியே செல்லாதவாறும் மெக்காலே பாதுகாப்புச் செய்துவந்தான். புரட்சி வீரர் பலர் உணவின்றி மடிந்தனர்; என்றாலும், உயிருடனிருந்த வீரர்களின் உள்ளம் கம்பெனிக்கு அடி பணிய மறுத்தது.

இதற்குள் இலங்கையிலிருந்து பெரும்படையொன்று பாஞ்சாலங்குறிச்சியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. குமரி முதல் இமயம் வரை தம் வசப்படுத்தி நின்ற வெள்ளையரைப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிச் சிறு பாளையக்காரர் தமது வீரமொன்றையே துணையாகக்கொண்டு நடுங்கச்செய்துவிட்டார். தென்னாடு முழுவதும் இருந்த கம்பெனிப் படைகளும், எட்டயபுரம், புதுக்கோட்டை போன்ற துரோகிகளின் படைகளும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் வந்து குவிந்த வண்ணம் இருந்தன. இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின் திருச்சியிலிருந்து வந்த படைகள் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்தன. 21-5-1801இல் வந்த ஆக்னியூவின் படை, இரண்டு நாள் ஓய்வெடுத்துக்

1. Colonel Agnew

கொண்டு, 23-5-1801இல் மீண்டும் கோட்டையைத் தாக்கத் தொடங்கியது. புதியனவும் பழையனவுமாகிய பிரங்கிகளனைத்தும் கோட்டைத் தாக்குதலில் ஈடுபட்டன. பல மணி நேரத் தாக்குதலுக்குப் பின் கோட்டையில் பல உடைப்புகள் ஏற்பட்டன. கம்பெனிப் படைகள் கோட்டைக்குள் புக முயன்றன. ஆனால், மேஜர்ஷெப்பர்டு¹ என்ற தளபதி போரை மறு நாளுக்குத் தள்ளிவைத்து விட்டான். பாவம்! அவன் காலின்ஸின் கதியை மனத்துட்கொண்டான் போலும்! மறுநாட் காலை மீண்டும் பிரங்கிகள் கோட்டையின் கொத்தளங்களைத் தாக்கத் தொடங்கின. போதுமான அளவுக்குக் கோட்டை தகர்ந்ததை அறிந்த கம்பெனிப் படைகள், கோட்டைக்குள் நுழைந்தன. புரட்சி வீரர்கள் சோர்ந்துவிடவில்லை; பழிக்குப் பழி வாங்குவதையே மனத்துட்கொண்டிருந்தவர்களாதலால், அவர்கள் சாவிற்கு அஞ்சவில்லை; வழிகளில் தாண்டமுடியாதவாறு ஆழமுள்ள அகழிகளைத் தோண்டி வைத்தார்கள். விரைந்து வந்த கம்பெனிப் படைவீரர் குழியில் விழுந்து நிறைந்தனர். மேலும், வழிகளில் மரங்களை வெட்டிப் போட்டும், உள்ளே நுழையாதவாறு தடுத்தனர். கம்பெனிப் படையைப் புரட்சி வீரர் மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்கித் தாழும் மடிந்தனர். வேல்களும், வல்லையங்களும், ஈட்டிகளும் பகைவர்களின் குருதியைச் சுவைத்தன. ‘சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர் தேக்கி, ஆனை மிதித்த அருஞ்சேருய்ப்,’ பாஞ்சாலங் குறிச்சிக் கோட்டை தோற்றம் அளித்தது. தோள்

களும், தாள்களும், தலைகளும், முண்டங்களும் ஆங்காங்குக் காட்சி அளித்தன. பிரங்கிகளும் வெடிகளும் இடியைப்போல முழங்கின. கருமருந்தின் நாற்றமும், கரும்புகையின் வீச்சும் எங்கும் கலந்து மண்டின. உள்ளே புரட்சி வீரர்கள் நடத்திய குரங்குப் போரைக் கூலிப் படையான கம்பெனிப் படையால் தாங்க முடியவில்லை. கோட்டைக்கு உள்ளிருந்த ஆண்களும் பெண்களும் பிணமாகி நிறைந்தார்கள்.

இந்நிலையை அறிந்த ஊமைத்துரை மேலும் கோட்டைக்குள் இருப்பது தற்கொலைக்குச் சமமாகும் எனக் கருதி, வெளியேற முடிவு செய்தான். வெளியில் கம்பெனிப் படையின் காவல் பலமாய் இருந்தது. ஊமைத்துரை, “புரட்சி வீரர்களே, வீரப்போர் செய்துகொண்டே கோட்டையை விட்டு வெளியேறுங்கள். படுகாயமுற்ற வீரர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், முதியோர் முதலியவர்களைப் பாதுகாப்பான வெளியிடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லுங்கள்,” என்ற கட்டளையை எங்கும் பரப்பினான். இக்கட்டளை பிறந்ததும் புரட்சி வீரர்கள் அணிவகுத்துப் போரிட்டுக் கொண்டே கோட்டையை விட்டு வெளியேறினார்கள். கோட்டைக்கு வெளியிலிருந்த கம்பெனிப் படை, சுமார் அறுநூற்றுவருக்கு மேற்பட்டவரைக் கொன்று குவித்தது. இவர்கள் பெரும்பாலார், பெண்களும் குழந்தைகளும்ாவர். பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் உள்ளும் புறமும் ஒரே பிணக்குவியல்! எங்கு நோக்கினும் இரத்த வெள்ளம்! பிரங்கிகளின் பேய் முழக்கம்! அந்தோ! கோட்டை கொலைக்களமாகியது!

இங்ஙனம் வெளியேறிய புரட்சி வீரர்களைத் தொடர்ந்து கர்னல் ஆக்னியூவின் தலைமையில் ஒரு வெள்ளைப்படை தொடர்ந்தது. மூன்று மைல் தூரத் திற்கப்பாலுள்ள ஒரு சிற்றூரை அடைந்ததும், புரட்சி வீரர் கம்பெனிப் படையை எதிர்த்துக் கடும் போர் புரிந்தனர். இப்போரில் ஊமைத்துரையும், சிவத்தையாவும் காட்டிய வீரம் அளவற்றது. இதன் விளைவாக ஊமைத்துரை தன் உடலெங்கும் புண்ணு கிச் சோர்ந்து தரையில் சாய்ந்தான். தலைவனை இழந்த புரட்சி வீரர்கள் எதிர்க்க வகையறியாது நாலா பக்கமும் சிதறி ஓடினார்கள். வெற்றி பெற்ற வெள்ளையர், தம் முகாமுக்குத் திரும்பினர்.

இதன்பின் அவ்வூரில் இருந்த பெண்டிர் பலர், போர்க்களம் வந்து, படுகாயமுற்ற வீரர்களை எடுத்து, அவர்கட்குச் சிகிச்சை செய்தனர். அது சமயம் ஒரு வீரனின் தாய் குற்றையிராய்க் கிடந்த தன் மகனை எடுத்துக் காப்பாற்ற முயன்றாள். அவனது உயிர் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது. “ஐயோ! மகனே!” என்று தாய் அலறினாள். தாயின் குரல் கேட்டுக் கண் திறந்த அவ் வீரமகன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துத் தன் அருகில் ஊமைத்துரையின் உடல் உயிருக்கு மன்றாடிக்கொண்டு கிடந்ததைக் கண்டு, “அதோ! என் சாமியைக் காப்பாற்று! அவ்வீரத் திருமகன் இருந்தால், இந்நாடே நலம்பெறும்! நான் பிழைத்து என்ன பயன்?” என்று கூறி, ஊமைத்துரையைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டிக் கொண்டான். என்னே தமிழனது வீரம்!

“புரந்தார்கள் ணீர்மல்கச் சாகிற்பின் சாக்கா(டு)
இரந்துகோள் தக்க துடைத்து.”

மகனின் மன நிலை இருந்தவாறு என்னே!

அத் தமிழ் மகனின் கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்ட தாய், ஊமைத்துரைக்கு வேண்டிய உதவி களைச் செய்தாள். ஒரு சமயம் புரட்சி வீரர்களைத் தேடிக்கொண்டு கம்பெனிப் படை வந்தபோது அத் தாய் ஊமைத்துரையைக் கட்டிலில் படுக்கவைத்து, உடலை மூடி, “வைஞரியால் என் மகன் இறந்து விட்டான்,” என்று கூறி அழுதாள். அம்மை என்ற வுடன் அலறி நடுங்கும் வெள்ளையர் திரும்பிவிட்டனர். இதன் பின் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் மீண்டும் புரட்சி வீரர்கள் தலை காட்டாதபடி கம்பெனியார் அளவுக்கு மிஞ்சிய கொடுங்கோல் செலுத்தினர். புரட்சியில் சம்பந்தப்படாத பல பொது மக்களின் பொருளும் உயிரும் பறிக்கப்பட்டன.

ஊமைத்துரை செய்வகையறியாது திகைத் தான். அவனுக்குத் துணையாக வருபவர் இருநூறு பேர்கூட அது போது இல்லை. அது சமயம் சிவ கங்கைப் பாளையக்காரராய் இருந்த சின்ன மருது, பெரிய மருது சகோதரர், கம்பெனிக்கு எதிராய் இருந்தனர். இதை அறிந்த ஊமைத்துரை, மருது சகோதரர்களின் துணை பெற்று ஆங்கிலேயரை எதிர்க் கத் தொடங்கினான். மறவர் குலத்தைச் சேர்ந்த இருபதினாயிரம் வீரர்கள் அவன் கைவசப்பட்டார்கள். மீண்டும் போர் துவங்கியது. பாஞ்சாலங் குறிச்சியை விட்டுப் போர்க்களம் சிவகங்கைக்கு மாறி

யது. கடும்போர் நடந்தது. எனினும், ஆதிக்கம் மிக்க ஆங்கிலேயரோடு நீடித்து நிற்க முடியவில்லை. கம்பெனிப் படையினர் ஊமைத்துரை, சிவத்தையா, மருது சகோதரர் ஆகியவர்களைச் சிறைப் பிடித்தனர்; மருது சகோதரர்களை அவர்களுக்குச் சொந்தமான திருப்பத்தூர்க் கோட்டையிலேயே தூக்கிலிட்டுக் கொன்றனர். ஊமைத்துரையையும் 1801ஆம் ஆண்டு, ஜூன் மாதம், 10ஆம் தேதி, பாஞ்சாலங் குறிச்சிக் கோட்டைக்கு மேற்புறத்திலுள்ள பீரங்கி மேட்டில் தூக்கிலிட்டுக் கொன்றனர். வீரபாண்டியரின் வழிவந்த மன்னர்கள் சுயநலக்காரர்களின் சூதால் மடிந்தார்கள். இதனால், தென்னாட்டில் வீரம் மங்கத் தொடங்கியது.

24-4-1799இல் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையைக் கம்பெனியார் பிடித்துக்கொண்டவுடன் கோட்டையைத் தரை மட்டமாக்கியதோடு, அவ்விடத்தை உப்பையும் ஆமணக்கையும் தூவி உழுதுவிட்டனர்; மற்றும் கலகத்துக்கு உடந்தையாய் இருந்த சிவத்தையா நாயக்கன், குலசேகரப்பட்டினம் மூப்பன், தளவாய்ப் பிள்ளை, சின்ன மருதுவின் மகன் துரை சாமி முதலிய எழுபது பேர்களைச் சல்லடை போட்டுச் சலித்துப் பிடித்துவிட்டனர். இங்ஙனம் பிடித்த புரட்சி வீரர்களையும், மற்றும் மருது சகோதரர்களின் குடும்பங்களையும் சிங்கப்பூருக்கு அப்பாலுள்ள பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ்¹ என்ற தீவுக்குக் கொண்டு போய் விட்டனர். இறுதியாக நிகழ்ந்த கோட்டைத் தாக்குதலின் போது வெளியேறிய ஊமைத்துரையின்

மனைவியையும் குழந்தைகளையும் செக்காரப்பட்டியிலிருந்து கம்பெனியார் பிடித்துப் பாளையங்கோட்டையில் சிறை வைத்தனர். அதன் பின் அவர்களைத் திருச்சிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போயினர். தமிழகத்தின் வீரப்புதல்வரான வீரபாண்டியரைக் காட்டிக் கொடுத்ததற்குக் காணிக்கையாகப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையத்தின் வட பகுதி எட்டப்பனுக்கும், தென்பகுதி மணியாச்சிப் பாளையப்பட்டானுக்கும் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டன. ஆங்கிலேயர்கள் பாஞ்சாலங்குறிச்சி என்ற பெயரையே தங்கள் கணக்குகளினின்றும் நீக்கிவிட்டார்கள். இப்பெயர் இப்போது தேசப் படத்தில் இல்லை. மேலும், பழைய கோட்டை இருந்த இடத்தில் எந்த விதமான கட்டடங்களையும் ஏற்படுத்தக் கூடாதெனவும் கட்டளை இட்டனர். இவ்வாறு ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து அரும்போர் செய்த பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையம் அடியோடு அழிக்கப்பட்டது.

1. Prince of Wales

13

வீர வழி பாடு

வீரபாண்டியருக்குப் பின் அவரது வழியில் மக்கள் இல்லை. பிடிபட்ட ஊமைத்துரையின் புதல்வனுக்குக் கம்பெனியார் 'கம்பெனிச் செல்வம்' என்ற பெயரிட்டு வளர்த்ததோடு, திருமணமும் செய்து வைத்தனர். இவரது குடிமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் இன்றும் செக்காரக்குடியில் தெற்கு அரண்மனை, வடக்கு அரண்மனை என வழங்கும் அரண்மனைகளில் குடியிருந்து வருகின்றனர். இவர்களுக்கு இன்றும் அரசாங்கத்தாரால் உதவிப் பணம் கொடுக்கப்படுகிறது. இம்மரபினர் இன்றும் தம் சாதி மக்கள் அனைவருக்கும் தலைவர்களாய் விளங்குகின்றனர். தம் இனத்தினர் வாழுமிடங்களுக்கு ஆண்டுக்கு ஒரு முறை பல்லக்கு முதலிய அரசு விருதுகளுடன் போவதும், அவர்களுக்குள் ஏற்படும் மனவேறுபாடுகளைத் தீர்த்து வைப்பதும் வழக்கம். கம்பெனிச் செல்வம் என்பவரின் மகனான ஜெகவீரபாண்டித்துரை, இழந்து போன பாஞ்சாலங்குறிச்சியைத் தன் வசம் ஒப்புவிக்க

வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தின்மீது வழக்குத் தொடுத்தான்! இது காரணமாகச் சென்னை வந்திருந்தபோது, நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிட்டான். இப்பெருமகன், ஆறு மொழிகளில் புலமை பெற்றிருந்தான். இன்றும் இக்குடியில் பிறக்கும் மூத்த பிள்ளைக்குக் கட்ட பொம்மு என்றும், இளைய பிள்ளைக்கு ஊமைத்துரை என்றும் பெயர்கள் இடப்படுகின்றன.

பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை இன்று மண்மேடாகக் காட்சியளிக்கின்றது. பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை மேட்டுமண்ணுக்குப் பெருமை இருப்பதாக இன்றும் மக்கள் நம்புகிறார்கள். கோட்டை இருந்த இடத்திலிருக்கும் மண்ணைக் கொண்டு வந்து நீரில் கரைத்துத் தம் குழந்தைகளுக்கு உண்பிக்கின்றார்கள். இங்ஙனம் செய்தால், குழந்தைகள் வீர உணர்ச்சியுள்ளவர்களாவார்கள் என்பது நம்பிக்கை. கோட்டை மண்ணைப் பரப்பி, அதன்மீது முட்டைகளை அடைவைத்துப் பொரித்த சேவல்கள் மிக்க வீரமுடையன என்று கோழிச் சண்டைக்காரர் கருதுகின்றனர். இத்துணைப் பெரும்புகழுற்ற வீரர் நம் நாட்டில் இருந்தனர் என்பது நம் அனைவருக்கும் பெருமையேயாம்.

இப்பெருமகனாரைப் பற்றிக் கர்னல் வெல்ஷ்¹ என்ற வெள்ளையர் கீழ் வருமாறு கூறியிருக்கிறார்:

“தென்னாட்டுப் பாளையக்காரர் முரணுடைய வீர வகுப்பினர்; போர்ப்பழக்கமும் உரிமை உணர்ச்சி

1. Colonel Welsh

யும் உள்ளவர். இவர்கள் சமீபத்திலேதான் அடக்கப் பட்டார்கள். இவர்கள் அனைவரிலும் பாஞ்சாலங் குறிச்சியாரே ஈடும் எடுப்பில்லாத வீரர். பாஞ்சாலங் குறிச்சிதான் இவர்களது ஜிப்ரால்டர்² கட்டுப்பாடில்லாத வீரம் விளைவிக்கக் கூடிய பயன் முழுவதும் அவ்வீரன் தோன்றிய இடங்களிலெல்லாம் ஏற்படும் என்பது நிச்சயம். சிறிதும் தன்னலமில்லாத மேன்மையான நாட்டுரிமைக்குப் போரிட்ட வீரனுக்குத் தூக்கு மேடை ஏற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது!”

கட்ட பொம்முவைக் கயத்தாற்றின் அருகிலே தூக்குப் போட்ட இடத்தில் நாட்டு மக்கள் நினைவுச் சின்னம் நிறுவுவதற்கு முயன்றார்கள். ஆங்கிலேயரின் அடக்குமுறை, அங்ஙனம் செய்யவொட்டாது தடுத்ததோடு அவர் வரலாறுகளையும் எழுதலாகாது எனத் தடுத்தது. நாட்டு மக்கள் இந்நிகழ்ச்சிகளை நாடகமாக்கி நடித்தார்கள். அதுவும் அடக்கு முறையால் அடக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் தடுப்பு முறைகள் பல தோன்றியும், மக்களுக்கு வீரபாண்டியர் மீதிருந்த பற்றுதல் மட்டும் குறையவில்லை. கட்ட பொம்மு தூக்கிலிடப்பட்ட இடம், மங்கம்மாள் சாலை என்ற பெரு வழியின் அருகில் இருக்கிறது. அவ்வழியில் போவார் வருவார் எல்லாரும் சிறியனவும் பெரியனவும் ஆகிய கற்களை அவ்விடத்தில் போட்டு, அவ்விடத்திற்கு ஒரு வணக்கம் செலுத்தி வருவதன் மூலம் கட்ட பொம்மு இறந்த இடத்தை நினைவு கூர்ந்து வீரருக்கு வழிபாடு செய்து வந்தனர். இன்

2. Gibraltar

றும் அவ்விடத்தில் பெரியதொரு கற்குவியல் காணப்படுகின்றது.

இது போலவே ஊமைத்துரையைத் தூக்கிலிட்ட இடமாகிய குலைய நல்லூரின் வடபாகத்திலுள்ள பரம்புக்குத் தென் சரிவில், கயத்தாற்றிலிருந்து ஒட்டப்பிடாரத்திற்குப் போகும் வழியிலும் ஒரு கற்குவியல் காணப்படுகிறது. இக் குவியல்களுக்குப் பொது மக்களும், கட்ட பொம்முவின் உறவினர்களும் ஆண்டு தோறும் வழிபாடு நடத்துகின்றனர்; கடவுளுக்குப் பூசை நடத்துவது போலப் படையல்களும் படைக்கின்றனர்; தம் குழந்தைகளுக்கு வேண்டுதல்கள் செய்துகொள்கின்றனர்.

“இனிவரின் வாழாத மானம் உடையார்
ஒளிதொழு(து) ஏத்தும் உலகு”

என்பது தமிழ் மறை. இங்ஙனம் அடக்கு முறையால் தடுக்கப்பட்ட வீரபாண்டியரது வரலாறு மறைந்தொடுங்குவதை அறிந்த தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர், ‘கட்ட பொம்மன் மெட்டு’ என்ற புதிய இசை ஒன்றை அமைத்து, வீரரது வரலாற்றை நாட்டுப் பாடலாகப் பாடினார். இப்பாடலே கட்ட பொம்முவினது வரலாற்றைப் பலரறியும்படி செய்தது. வீரபாண்டியர் மீது பாஞ்சைக் கோவை, வீரபாண்டியம், கலியுகப் பெருங்காவியம், வீரபாண்டியன் அநுராக மாலை, வீரபாண்டியன் கும்மி, வீரபாண்டியன் ஆம்மாளை முதலிய பல தமிழ் நூல்கள் காணப்படுகின்றன. பாஞ்சாலங் குறிச்சி இருந்த இடத்தில் இராணுவக் கல்லூரி நிறுவப்பட வேண்டுமெனவும், வீரபாண்டியருக்கு நினைவி.

Val: 5177 L60 90

N64

வுச் சின்னம் எழுப்ப வேண்டுமெனவும் இப்போது
சட்டசபைகளில் பேசப்படுகின்றது.

தமிழகத்தின் விடுதலைக்காக முதன் முதலில்
வெள்ளையரோடு பெரும்போரிட்டு வீர மரணம்
அடைந்த வீரபாண்டியருக்குத் தமிழகம் நன்றி
செலுத்துமா? அவர் இறந்த இடத்தை வீரக் கோவி
லாக்கி வழிபடுமா? வீட்டுக்கு வீடு வீரபாண்டியரின்
உருவங்களும் வரலாறுகளும் விளங்குமா? கட்ட
பொம்முவின் கழகங்களும், ஊமைத்துரையின் கழ
கங்களும் ஊரெங்கும் உருவாகுமா? அந்நாள் எந்
நாள்?

தமிழகமே, உனது அடிமைத்தனை அகற்றப்
போரிட்டு வீர மரணம் அடைந்த ஆதித் தமிழ்
வீரரை என்றும் மறவாதே!

வாழ்க வீரபாண்டியரின் பெயர்!
வாழ்க அவர் புகழ்!

